

BRIAN HERBERT
A KEVIN J. ANDERSON

PAUL Z
DUNE

 BARONET

Paul z Duny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Brian Herbert, Kevin J. Anderson

Paul z Duny – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PAUL Z
DUNIP

PAUL Z
DUNY

BRIAN HERBERT
KEVIN J. ANDERSON

 BARONET

JANET HERBERTOVÉ
a REBECCE MOESTA ANDERSONOVÉ

*Díky za vaši trpělivost, moudrost, lásku
a za spoustu dalších věcí, které tu ani nemůžeme
vypsát. Kdybychom měli uvést všechno,
čím jste nám přispěly, vyžádalo by si to mnohem
rozsáhlejší knihu, než je tento román.*

PODĚKOVÁNÍ

Zatímco se pilně věnujeme psaní dalších románů o neuvěřitelném vesmíru Duny, na tom, co čtenář najde na stránkách a co je pro celou sérii významné, se podílí řada dalších lidí. Za přispění a pomoc bychom rádi poděkovali společností Tor Books, Hodder & Stoughton, WorldFire, Inc., rodině Franka Herberta, Trident Media Group, New Amsterdam Entertainment a Misher Films. Jako vždycky patří náš zvláštní vděk Franku Herbertovi, který zanechal nejpozoruhodnější literární odkaz v celé oblasti science-fiction, a Beverly Herbertové, která úspěchu série zasvětila mnoho svého talentu a energie.

Historie je pohyblivý cíl, který se mění spolu s tím, jak se objevují nové a nové detaily, jak se opravují chyby, jak se mění všeobecný postoj. Historikové tesají sochu, která představuje Pravdu, nikoli ze žuly, nýbrž z vlhkého jílů.

PRINCEZNA IRULÁN,
z předmluvy k Životu Muad'Diba, svazek 1

Odpust' mi mou drzost, Matko představená, ale nepochopilas můj záměr. Psáním o životě Paula Atreida, imperátora Muad'Diba, nezamýšlím jen líčit historické události. Copak jsme se nepoučily z naší missionarie protectivy? Zručně pojaté mýty a legendy se mohou stát nástroji nebo zbraněmi, kdežto pouhá fakta jsou jenom fakta.

PRINCEZNA IRULÁN,
dopis škole matek na Wallach IX

ČÁST I

IMPERÁTOR MUAD'DIB

10 194 LET PO GILDĚ
ROK PO PÁDU SHADDAMA IV.

Po mém otci zbývá mnohem víc než jen těchto pár ostatků. Jeho rodokmen, jeho charakter a jeho učení ze mě udělaly toho, kdo jsem. Dokud si mě vesmír zapamatuje jako Paula Muad'Diba, potud bude vzpomínán i vévoda Leto Atreides. Syn je vždycky formován svým otcem.

NÁPIS NA SVATYNI V PRŮSMYKU HARG

Poklidné moře písku se táhlo daleko, až kam oko dohlédlo, tiché a pokojné, nesoucí potenciál hrůzných bouří. Arrakis – posvátná planeta Duna – se stávala okem vesmírného hurikánu, krvavého džihádu, který se rozběsí po planetách rozpadajícího se Impéria. Paul Atreides ten vývoj předpověděl a nyní ho uvedl do pohybu.

Od svržení Shaddama IV., k němuž došlo před rokem, se k Paulovým vojskům připojily miliony nadšenců, přidaly se k jeho fremenským bojovníkům, kteří mu do jednoho zasvětili život. Jeho svatí válečníci, vedení fanatickými fedajkiny a dalšími spolehlivými důstojníky, už zahájili tažení ze svých shromaždišť na konkrétní planetární systémy a cíle. Zrovna toho rána vypravil Paul na cestu Stilgara a jeho legii s plamenným proslovem, v němž řekl: „Propůjčuji vám sílu, mí válečníci. Nyní jděte a provádějte můj svatý příkaz.“ To bylo jedno z jeho oblíbených míst v Oraňsko-katolické bibli.

Pak se v odpoledním žáru odebral daleko od zmatku města Arrakénu, od nervózních jednotek a servilního po-
vyku uctívačů. Zde v izolovaných horách nepotřeboval

Paul žádného fremenského průvodce. Širá poušť byla tichá a neposkrvněná, poskytovala mu zdání klidu. Doprovázela ho milovaná Chani, matka Jessica a malá sestřička. Alia neměla ještě ani čtyři roky, ale byla mnohem víc než dítě, už před narozením vybavená veškerými vzpomínkami a znalostmi Ctihodné matky.

Zatímco Paul se svými společníci stoupal do pustých hnědých vrcholů průsmyku Harg, snažil se uchovat si pocit klidu a nevyhnutelnosti. Vlivem pouště si připadal malý a pokorný, jako pravý opak oslavovaného spasitele. Cenil si každou pokojnou chvíli daleko do svých oddaných stoupenců, skandujících: „Muad'Dib! Muad'Dib!“, kdekoli ho zahlédli. A zanedlouho, až začnou proudit zpět zprávy o vojenských vítězstvích, se to ještě zhorší. Tomu se však nedalo vyhnout. Džihád ho nakonec stáhne s sebou. Jako velký navigátor lidstva už naplánoval jeho kurs.

Válka byla jeden z nástrojů, které měl Paul k dispozici. Teď, když vyhnal padišáha imperátora na Salusu Secundus, musel posílit svou moc mezi členy landsraadu. Poslal diplomaty vyjednávat s některými šlechtickými rodinami a na ty vzdorné poštal své nejfanatičtější bojovníky. Někteří šlechtici nemínili složit zbraně a přísahali, že se postaví na divoký odpor, prohlašovali, že nebudou následovat rebela, nebo že už mají dost všech imperátorů. Ať tak či tak, armády Muad'Diba je smetou a poženou se dál. Paul se sice snažil omezit a dokonce vyloučit násilí, tušil však, že krvavá realita nakonec dopadne mnohem hůř než veškeré jasnozřivé vize.

A jeho vize byly děsivé.

Staletí úpadku a špatného vedení obtížily Impérium balastem – trudem, jímž se jeho rozbouřený požár rozšíří děsivou rychlostí. V civilizovanějších dobách se problémy mezi jednotlivými šlechtickými rodinami řešily postaru, prostřednictvím válek assassinů, ale tento způsob teď působil zastarale a příliš uhlazeně, nadále nepřijatelně. Někteří vůdci se tváří v tvář náporu náboženského žáru, ženoucího se k jejich světům, raději vzdají, než by se pokoušeli čelit neporazitelnému útoku.

Ne všichni však budou tak rozumní...

Paul a jeho tři společníci si na své putování oblékli nové filtršaty a přes ně strakaté pláště, které je měly skrýt v poušti. Přestože ten oděv vypadal hodně obnošený, ve skutečnosti byl kvalitnější než cokoli, co kdy Paul používal, když žil coby uprchlík mezi fremeny. Výrobci těch šatů tvrdili, že jejich odolná výstroj z dovozu předčí jednodušší verze, které se tradičně zhotovovaly ve skrytých sících.

Ti výrobci to myslí dobře, uvažoval. Dělat to, aby mi projevili podporu, a přitom si neuvědomují kritiku, kterou vyjadřují svými „vylepšeními“.

Když si Paul vybral dokonalou polohu vysoko na hřebenu, malou přirozenou rovinku, chráněnou vysokými skalami, odložil vak. Uvolnil popruhy a rozložil ochranné záhyby sametové látky s úctou, podobnou tomu, co vídal ve tvářích svých nejoddanějších příznivců.

V uctivém tichu vytáhl očištěnou lebku barvy slonové kosti a několik úlomků – dvě žebra, loketní a stehenní kost, která byla brutálně rozlomena na dva kusy. To všechno fremeni uchovávali celé roky poté, co Arrakén padl do rukou Harkonnenů. Byly to ostatky vévody Leta Atreida.

Neviděl v těch kostech nic ze svého laskavého a moudrého otce, představovaly však důležitý symbol. A Paul chápal hodnotu a nutnost symbolů. „Tato svatyně má velké zpoždění.“

„Už dávno jsem vévodu Letovi vybudovala svatyni ve své mysli,“ prohlásila Jessica, „ale bude dobré uložit ho k odpočinku.“

Chani poklekla vedle Paula a pomohla mu očistit místo mezi velkými balvany. Na některých z nich se začínaly objevovat skvrny lišejníků. „Měli bychom toto místo udržovat v tajnosti, Usúle. Nenechat žádné znamení, neudat žádný směr. Musíme uchránit místo odpočinku tvého otce.“

„Davy se nedají udržet v odstupu,“ namítla Jessica rozčileně. Zavrtěla hlavou. „Ať uděláme cokoli, poutníci si sem stejně najdou cestu. Stane se z toho představení s průvodci ve falešných fremenských šatech. Prodavači

suvenýrů začnou odsekávat úlomky skály, nesčetní šarlatáni budou prodávat třísky kostí a prohlašovat, že pocházejí z Letova těla.“

Chani se zatvářila ustaraně a užasle zároveň. „Usúle, předvídals to?“ Tady, mimo davy, ho oslovovala jeho důvěrným jménem ze sítě.

„Předpovídá to historie,“ odpověděla Jessica za něj, „znova a znova.“

„A je třeba to vykonat, aby se vybudovala náležitá legenda,“ promluvila Alia přísně k matce. „Bene Gesserit měl v plánu využít takhle k vlastním účelům mého bratra. On teď tvoří legendy sám pro *svoje* účely.“

Paul už zvážil jednotlivé možnosti. Někteří poutníci sem přijdou z upřímné oddanosti, kdežto jiní vykonají cestu prostě proto, aby se mohli chvástat, že ji zvládli. V každém případě však přijdou. Věděl, že by bylo bláznovství jim bránit, proto musel najít nějaké jiné řešení. „Nařídím svým fedajkinům celodenní hlídky. Nikdo tuto svatyni neznesvětí.“

Uspořádal kosti a pečlivě na ně naaranžoval lebku, naměřoval ji maličko nahoru, aby duté, prázdné jamky hleděly k bezmračné modré obloze.

„Alia má pravdu, matko,“ prohlásil Paul a nepodíval se na sestru ani na Jessiku. „Záležitosti války zvládáme, máme ale na starosti těž vytvoření mýtu. Je to jediný způsob, jak uskutečnit, co je nezbytné. Širokou lidskou populaci nedokážou ovlivnit pouhé apely na logiku a zdravý rozum. Irulán má v té oblasti výjimečný talent, jak už dokázala popularita jejích historických zápisků o mém postupu k moci.“

„Ty jsi cynik, Usúle,“ ozvala se Chani rozčileně při zmínce o tom, že by Paulova žena, manželka jen podle jména, mohla být vůbec nějak užitečná.

„Bratr je pragmatik,“ odsekla Alia.

Paul dlouho hleděl na lebku a představoval si tvář svého otce: orlí nos, šedé oči a výraz, který se z hněvu vůči nepřátelům dokázal proměnit na nepřekonatelnou lásku k synovi nebo k Jessice. *Hodně jsem se od tebe naučil, otče. Naučil jsi mě cti a schopnosti vést. Doufám jen, že s*

mě toho naučil dost. Věděl, že to, čemu bude muset čelit v nadcházejících letech, zdaleka přesáhne nejvážnější krize, s jakými se kdy potýkal vévoda Leto. Budou ty lekce stačit na tak obrovské měřítko?

Paul sebral velký kus kamene a umístil ho před lebku, založil tak mohylu. Pak naznačil matce, aby položila druhý kámen. Udělala to. Další kámen dodala na hromadu Alia s teskným: „Otec mi chybí. Miloval nás tolik, že pro nás zemřel.“

„Škoda žes ho vlastně nikdy nepoznala,“ poznamenala Chani tiše a uložila na mohylu svůj první kámen.

„Jistěže poznala,“ namítla Alia. „Mé vzpomínky před narozením zahrnují cestu, kterou matka a otec podnikli do caladanské divočiny po zavraždění malého Victora. Tam počali Paula.“ Alia často pronášela záhadné a znepokojivé poznámky. Životy, namačkané v její mysli, sahaly daleko do minulosti. Vzhledla k matce. „Dokonce jsi tehdy zahlédla caladanské primitivy.“

„Vzpomínám si na to,“ potvrdila Jessica.

Paul dál vršil kameny. Jakmile mohyla úplně zakryla otcovy kosti, ustoupil a sdílel dojemnou osamělou chvíli s těmi, kdo Leta milovali nejvíc.

Nakonec se Paul dotkl komunikátoru, všitého do límce filtršatů. „Už jsme na tebe připraveni, Korbo.“

Téměř okamžitě nato narušily pronikavý klid pouště hlasité motory. Zpoza příkrého útesu se vynořily dvě toptéry, nesoucí zeleno-bílé imperiální znaky imperátora Muad'Diba, a sklopily křídla. Vedoucí toptéru řídil Korba, vůdce Paulových fedajkinů, muž, který mu projevoval věrnost s náboženským zanícením. A přesto byl víc než pouhý patolízal – na to byl Korba moc chytrý. U všeho, co dělal, měl pečlivě spočítané důsledky.

Za malými letouny následoval konvoj těžkých plavidel s leštěnými kamennými bloky, které jim visely pod břichy na suspenzorech. Ty kamenné bloky, vytesané umělci v Arrakénu, byly vyzdobeny složitými obrazy, které po sestavení vytvoří souvislý vlys, zobrazující velké události v životě vévody Leta Atreida.

Ted, když bylo porušeno uctivé komunikační ticho,

vyštěkávali vedoucí čet rozkazy svým týmům dělníků, pobízeli je k zahájení práce na novém posvátném místě.

Zamlklá a stoická Jessica hleděla na malou mohylu z kamení, jako by si tuto Letovu svatyni vypalovala do paměti spíš než monstóznost, která tu měla vyrůst.

Dunící hluk mašinérie se odrážel v amfiteátru skal. Korba přistál se svou toptérou a vystoupil. Vychutnával si to grandiózní představení s pýchou nad tím, co uspořádal. Měřil si tu ručně zbudovanou hromadu kamení a vypadalo to, že ho upoutala. „Muad'Dibe, postavíme náležitý památník, hodný vašeho otce. Všechno musí stanout v posvátném úžasu před naším imperátorem a každým, kdo vám byl blízký.“

„Ano, to musí,“ přisvědčil Paul a pochyboval, že si vůdce fedajkinů všimne jeho jízlivého tónu. Korba se začal důkladně zajímat o to, co nazýval „náboženskou hybností“.

Pracovní týmy se vrhly do práce jako hlídací psi, útočící na kořist. Dopravci neměli místo, aby přistáli v přirozené kotlince na vršku průsmyku, a tak piloti uvolňovali suspenzorové pásy, skládali vyřezané bloky na rovnou kamenitou plochu a pak znovu stoupali do vzduchu. Paulovi poradci navrhli památník svatyně ve zvláštním výboru a rozdělili plány všem šéfům pracovních posádek. Masivní pyramida bude symbolizovat základ, jaký představoval vévoda Leto v životě Muad'Diba.

Když však teď Paul uvažoval o tom okázalém památníku, dokázal myslet jenom na rozdíl mezi svými soukromými pocity a veřejným obrazem. Nemohl se zříci role v neustále rostoucí vládní mašinérii a náboženství, vzniklém kolem vlastní osoby, ale pravého Paula vidělo jen několik jemu blízkých lidí. A ani té vybrané skupince se nemohl svěřit se vším.

Jessica ustoupila a podívala se na něj. Očividně už dospěla k nějakému rozhodnutí. „Cítím, že jsem tady na Arrakis skončila, Paule. Nastal čas, abych odjela.“

„Kam půjdeš?“ zeptala se Chani, jako by si ani nedokázala představit lepší místo.

„Na Caladan. Příliš dlouho jsem byla mimo domov.“

I Paul cítil v srdci touhu. Caladan už přijal jeho vládu, ale on tam nepřijel od té doby, kdy rod Atreidů přišel na Arrakis. Podíval se na matku, na vznosnou zelenookou krásku, která tolik uchvátila jeho skvělého otce. Paul byl imperátorem Poznaného vesmíru, ale ten prostý fakt si neuvědomil. „Máš pravdu, matko. Caladan je také součást mé říše. Doprovodím tě tam.“

Mezi Muad'Dibovy nejvěrnější přátele patřil Gurney Halleck – trubadúr a válečník, pašerák a správce planety. Halleckovým největším potěšením, které předčilo všechny jeho triumfy, byla hra na balisetu a zpěv písní. Jeho hrdinské činy poskytovaly ostatním trubadúřům dostatek materiálu pro řadu písní.

PRINCEZNA IRULÁN,
Dětská minulost Muad'Diba

Tihle nováčci z řad fremenů ze širé pouště nikdy v životě neviděli tak velikou vodní nádrž, natož tak ledabyle přístupnou vzduchu. Na Caladanu by to nebylo nic víc než venkovský rybník, a to ještě mizerný. Ale tady na Arrakis zírali nezkušení členové Gurneyho komand na čeřící se hladinu, cítili marnotratně se odpařující syrovou vlhkost a hleděli na vodu s pověřčivou úctou.

„Naskáčete do ní, jeden po druhém,“ prohlásil hlasitým chraplavým hlasem. „Potopíte se. Namočíte si hlavy. Než tady dneska skončíte, chci vidět, jak doplavete na druhou stranu.“

Plavat. Samotné to pomyšlení jim bylo cizí. Několik jich cosi stísněně zamumlalo.

„Nařídil to Muad'Dib,“ prohlásil jeden mladý voják jménem Enno, hubený jako tyčka. „Takže to uděláme.“

Ano, pomyslel si Gurney. Paulovi stačí jenom něco nadnést, a už se to stane. Za jiných okolností by to snad

působilo příjemně, dokonce zábavně. Tihle fremenští vojáci by se klidně vrhli ven z přetlakové komory vesmírné lodi, nebo bosí napochodovali přímo do Koriolisovy bouře, pokud by jim to Muad'Dib nařídil.

Očima modrýma a ostrýma jako střepiny skla přehlížel řady nových bojovníků. Každý den dorazili další dobrovolníci z pouště. Zdálo se, že síce přímo chrlí nováčky. Mnohé planety v galaxii pořád netušily, čemu budou čelit.

Tito neukáznění mladí muži se zdaleka lišili od disciplinovaných atreidských vojáků, které si tak dobře pamatoval. Jejich divoký bojový styl se na hony lišil od vojenské preciznosti velkorodu, ale stejně to byli zatraceně dobří válečníci. Tato „pouštní lůza“ přemohla bestii Rab-bana a ukončila vládu rodu Harkonnenů tady na Duně, porazila imperátora Shaddama Corrina a jeho mocné jednotky sardaukarů.

„Ta voda je jenom tři metry hluboká a na délku jich má deset.“ Gurney si vykračoval po okraji bazénu. „Ale na jiných planetách můžete padnout na moře nebo na jezera, hluboká stovky metrů. Musíte být připraveni na všechno.“

„Stovky metrů! Jak bychom to mohli přežít?“ zeptal se jeden uprášený mladý nováček.

„Vtip je v tom plavat *na vršku* vody.“

Fremenští nováčci s tvrdými pohledy na jeho humor nezareagovali.

„Neřekl snad Muad'Dib, že 'bůh stvořil Arrakis, aby cvičil věrné'?“ zacitoval Gurney. „Takže se připravte.“

„Muad'Dib,“ opakovali muži uctivým tónem. „Muad'-Dib!“

Paul nařídil vybudovat nádrž proto, aby se jeho pouštní bojovníci mohli cvičit pro nevyhnutelné vodní bitvy na vzdálených světech. Ne každá vodní planeta přijme jeho vládu tak vstřícně jako Caladan. Někteří v Arrakénu považovali tu cvičnou nádrž za ukázkou Muad'Dibovy velkorysosti, kdežto jiní ji měli za marnotratné plýtvání vlhkostí. Gurney ji chápal především jako vojenskou nutnost.

„Studovali jsme informace, které nám poskytl Muad’-Dib,“ řekl Enno. „Každé jeho slovo jsme si vzali k srdci. Ta slova nám ukázala, jak plavat.“

Gurney věřil, že si každý z těch mužů pročetl instrukční příručku se zápallem kněze, studujícího náboženský text. „A copak čtení příručky o červech udělá z člověka jezdce na červovi?“

Absurdita té otázky náruživé fremeny konečně rozesmála. Skupinka, dychtivá a váhavá zároveň, popošla k okraji hluboké nádrže. Samotné pomyšlení na ponoření do vody je stačilo vyděsit víc, než kdyby stáli tváří v tvář nepříteli na bitevním poli.

Gurney si sáhl do kapsy filtršatů a vylovil zlatou minci, jeden ze starých imperiálních solárů, znázorňující nadutou tvář Shaddama IV. Zvedl ji tak, aby se její zlatá barva zaleskla ve světle. „První z vás, který vyloví tuhle minci ze dna nádrže, si vyslouží speciální požehnání od Muad’Diba.“

Každá jiná armáda by soupeřila o zvýšení žoldu, o hodnotní postup nebo o dovolenou navíc. Fremeni o takové věci nestáli. Ale pro požehnání od Paula by vypustili duši.

Gurney vyhodil solár. Zatřpytil se ve slunečním světle a ponořil se do vody blízko středu nádrže, dál se tam leskl jako rybka a klesal ke dnu. Pro zdatného plavce by třímetrová hloubka nebyla žádný problém, ale Gurney pochyboval, že některý fremen z vyprahlé pouště dokáže minci vylovit. Zajímalo ho však odhodlání těch mužů, chtěl vidět, kdo se bude snažit nejvíc.

„A bůh řekl: ‚Necht’ projeví svou víru činy,‘“ zanotoval Gurney. „První v mých očích se stane prvním v mém srdci.“ Rozhlédl se po nich a konečně vyštěkl: „Na co čekáte? Tohle není fronta v jídelně!“

Šťouchl do prvního muže na kraji a fremen se s cáknutím svalil do vody. Rozkašlal se a máchal rukama, nořil se pod vodu a zase se objevoval na hladině.

„Plav! Vypadáš, jako bys měl záchvat padoucnice.“

Bojovník cákal, bil do vody a bojoval, až se odrazil od okraje.

Gurney postrčil další dva fremeny. „Váš kamarád má malér. Může se utopit – proč mu nepomůžete?“

Do vody se vrhl další pár. Nakonec dobrovolně skočil do nádrže i Enno. Poté, co pozoroval ostatní, méně panikařil a víc zabíral rukama. Gurney s potěšením sledoval, že se mu jako prvnímu podařilo dostat se na protější stranu nádrže. Do hodiny většina nováčků z pouště plavala, nebo se aspoň udržela na hladině. Několik jich rozechvěle viselo u kraje a odmítalo se pustit. Bude je muset přidělit jinam nebo propustit. Fremeni, vychovaní k vedení války v poušti, dosáhli na Duně jedinečných vítězství, ale coby vojáci v Paulově šířícím se konfliktu by museli bojovat v různých prostředích. Nemohl se spolehnout na muže, kteří by se dali v nečekané situaci ochromit. Plavání je možná to nejmenší z martyrií, kterým budou muset čelit.

Několik nováčků se potápělo pod vodu, pokoušeli se sebrat minci, která se mučivě leskla na dně, tři metry pod hladinou, jako skvrna koření ve volném písku. Ale nikdo se k ní nedostal tak blízko, aby na ni dosáhl. Gurney čekal, že bude muset nakonec doplavat dolů a sebrat ji sám.

Pak se Enno vydal zpátky přes nádrž, ponořil se a doplaval hluboko, ale ještě pořád to nestačilo.

Ještě to není ono, ale není to špatné, pomyslel si Gurney.

Muž se zas vynořil, zalapal po dechu, znovu se ponořil, odmítal se vzdát.

V rámusu cákání a výkřiků zaslechl Gurney hučení lodí, přistávajících v arrakénském přístavu: stovky kluzáků vojenské třídy, obrovských transportérů jednotek a nákladních lodí, podobných čmelákům, naložených vojenskými zásobami k nakrmení Paulových armád. Pokud chtěla Kosmická gilda koření pro své kormidelníky, neměla jinou možnost než dodat Muad'Dibovi plavidla, která potřeboval. Gurney je musel vybavit bojovníky a ti nejlepší pocházeli z Arrakis. To brzy poznají všichni v Impériu.

Najednou zaznamenal, že se křik a cákání z nádrže změnilo. Fremeni volali o pomoc. Gurney uviděl tělo, které plavalo obličejem dolů, poskakovalo na vodě. *Enno.* „Přitáhněte ho sem, hoši, rychle!“

Ale fremeni se taktak dokázali sami udržet na hladině. Jeden muž popadl Ennovo tělo, další ho zatáhl za paži, ale podařilo se jim jen ponořit mu hlavu ještě hlouběji.

„Převalte ho, vy pitomci, ať může dýchat!“

Když Gurney viděl, jak jsou nemotorní, skočil do vody sám. Na jeho vyprahlou kůži zapůsobila jako šok. Rychle doplaval ke hloučku mužů a odstrčil je. Popadl Enna za límec, vytáhl ho nad hladinu, převalil ho a plaval s ním zpátky k okraji nádrže.

„Volejte zdravotníky. Honem!“ vykřikl Gurney a prskal vodu.

Enno byl úplně ochablý, nedýchal. Rty měl bledé, modré, kůži vlhkou, oči zavřené. Nasazením síly z návalu adrenalinu vyvekl Gurney mokrého muže přes okraj bazénu na sluncem prohřáté dlaždice na zemi. Crčela z něj voda a rychle usychala.

Gurney věděl, co dělat, nečekal, až dorazí pomoc. Pumpoval Ennovi nohama a nasadil standardní oživovací procedury, známé každému na Caladanu tak jako fremenům filtršaty. Když zbylí nováčci viděli kamarádovu nehodu, drápali se jeden přes druhého z vody ven.

V době, kdy se svým náradím dorazil vyjevený vojenský zdravotník, Gurneyho nouzová opatření už stačila přivést mladého muže k životu. Enno se rozkašlal, pak se převalil a vyzvracel něco vody, kterou spolykal. Doktor uznale pokývl Gurneymu, podal Ennovi stimulant a zabalil ho do deky, aby předešel šoku.

Enno nakonec odstrčil deku a silou vůle se posadil. Skelným pohledem se rozhlédl kolem sebe. Chabě se zasklebil, zvedl ruku, otevřel pevně zatátou pěst a odhalil mokrou zlatou minci v dlani. „Jak jsi nařídil, veliteli.“ Užasle si sáhl na vlasy, z nichž mu kapala voda. „Jsem naživu?“

„*Ted'* už ano,“ řekl Gurney. „Vzkřísili jsme tě.“

„Umřel jsem... z přemíry vody. Vážně, jsem požehnaný hojností!“

Fremenští nováčci si začali mumlat a šeptat a v jejich hlasech byla jasně znát úcta. *Utopený* fremen! Něco nepředstavitelného!

Ta reakce Gurneyho znepokojila. Tihle nábožensky založení lidé byli stejně nepochopitelní jako obdivuhodní. Mnoho odštěpených skupin se drželo Muad'Dibovy víry tím, že si vypůjčilo zásady fremenské mystiky. Jiné se zapojily do kultů uctívачů vody. Až se kvizarát, Paulovo byrokratické kněžstvo, dozví o tom incidentu s utopením, mohlo by si chtít z Enna udělat posvátnou osobnost.

Nováčci stáli kolem nádrže a voda z nich crčela, jako by byli právě všichni pokřtěni. Vypadali odhodlanější než dřív. Gurney věděl, že se mu podaří naložit gildovní loď dychtivými, povzbuzenými bojovníky, jako jsou nejlepší z těchto mužů.

Fremeni byli připraveni vyrazit a prolít krev ve jménu Muad'Diba.

Vesmír je prastará poušť, rozlehlá pustina jen tu a tam s osídlenými planetami jako oázami. My fremeni, navyklí na pouště, se nyní vrhneme do další.

STILGAR,
Ze síce ke hvězdám

Krátce po svržení padišáha imperátora se vojska Muad'Diba začala roztahovat z Duny do vesmíru jako ozvěny hromu. Těžce ozbrojené legie cestovaly z jedné odbojné soustavy na další, šířily pravdu, upevňovaly Muad'Dibovo Impérium.

V rámci prvních podmínek kapitulace jmenoval Muad'Dib Stilgara guvernérem Arrakis a přislíbil mu ještě titul ministra vnitra, ale fremenskému nábovi se takové jmenování ani povinnosti, které se s ním pojily, nijak nezamlouvaly. Byl to pouštní člověk – vůdce chabých fremenských válečníků, ne změkčilý funkcionář, který vysedává za stolem.

Stilgar se s legií, které velel, nacházel na palubě těžce naložené vojenské fregaty a mířil na nejdůležitější bitevní pole svého seznamu úkolů. Dostal nařízeno převzít Kaitan, dřív dlouholeté hlavní město corrinského Impéria. Cítil vzrušení a očekávání. Bude to největší nájezd a vpád v historii fremenů.

Vysoký ošlehaný muž seděl u širokého průhledu a díval se do rozlehlého nákladového prostoru maxitrajleru, kde v oddělených kolébkách spočívala jedna řada ozbrojených fregat za druhou, lodě čekaly, až budou rozmístě-

ny do akce. Stilgar si z obrovitosti korábu připadal malý, posilovala v něm však víru ve velikost Muad'Diba.

Až donedávna se nikdy nedostal mimo planetu a cítil vzrušení a zároveň i strach z objevování neznámého. Obrovské vzdálenosti, které urážel na písečných červech přes pouštinu Tanzerouft na Duně, se mu zdály jako nic ve srovnání s tou čirou nezměrností, oddělující hvězdy.

Od té doby, kdy začal pomáhat shromažďovat bojovníky džihádu, viděl tolik nových věcí, že si na nezvyklé a překvapivé pohledy už skoro zvykl. Zjistil, že většina obydlených světů vlastní mnohem víc vody než Duna a že jejich obyvatelstvo je mnohem slabší než fremeni. Stilgar pronášel projevy, povzbuzoval muže, verboval je do svaté války. Jeho nejlepší fremenští bojovníci teď obsadí Kaitan, klenot v koruně padlé říše Corrinů.

Dal si doušek vody... ne že by měl žízeň, ale prostě proto, že tam byla. *Jak dlouho беру vodu za samozřejmost? Kdy jsem začal pít vodu, protože se to dělá, ne jako nutnost k přežití?*

Vojenské fregaty se už několik dní vyvážely z povrchu Duny nahoru do orbitálního prostoru, usedaly do konstrukcí v nákladovém prostoru korábu a připravovaly se na odplutí. Taková bitva se nedá zahájit bez důkladných příprav, které zaberou čas. Jakmile se však gildovní loď plně naloží, samotný skok zakřiveným vesmírem bude krátký.

Stilgar sešel na otevřenou nákladovou palubu fregaty. Tyto vojenské lodě měly mnoho jednotlivých kabin pro cestující, jeho fremenští bojovníci však raději jedli a spali v nákladovém prostoru s kovovými stěnami, který jim připomínal jeskyni. Fremenští vojáci pořád považovali standardní vybavení lodě za luxus: připravené dodávky jídla, prostorné ubytování, spousta vody dokonce i na koupání, vlhký vzduch, v němž nebyly třeba filtršaty.

Stilgar se opřel o přepážku a přehlížel své lidi, cítil známé pachy kořeněné kávy, jídla a natěsnaných lidských těl. I tady v kovové lodi ve vesmíru se spolu se svými muži snažil nastolit konejšivou důvěrnost života

v síči. Poškrábal se ve tmavých vousích a podíval se na fremenská komanda, tak dychtivá boje, že od něj nepotřebovala žádnou plamennou řeč.

Mnoho vojáků sedělo a četlo si knihu princezny Irulán, první díl *Života Muad'Diba*, záznam toho, jak Paul Atreides opustil Caladan a odjel na Dunu, jak mu ďábelští Harkonnenové zabili otce a zničili domov, jak s matkou utekl do pouště k fremenům a jak se z něj nakonec stala živoucí legenda, Paul Muad'Dib. Kniha, vytištěná na levném, ale odolném papíru, se rozdávala zdarma každému občanovi, který si o ni řekl, a byla součástí výstroje všech vojenských nováčků. Irulán se pustila do psaní té kroniky ještě dřív, než její otec odešel do exilu na Salusu Secundus.

Stilgar přesně nechápal pohnutky, které tu ženu vedly k sepsání historie, protože poznal, že některé detaily pojednala nesprávně. Na druhé straně však nemohl popřít účinnost knihy. Příběh nejmocnějšího muže galaxie, ať už to byla propaganda nebo inspirativní náboženský text, se šířil po planetách Impéria.

Dva mladí muži si všimli Stilgara a rozběhli se k němu, zavolali na něj jménem. „Vyrazíme už brzy?“ zeptal se ten mladší s nepoddajnými hustými tmavými vlasy, které mu trčely na všechny strany.

„Je to pravda, že jedeme na Kaitan?“ Starší chlapec nedávno rychle vyrostl a byl vyšší než nevlastní bratr. Byli to synové Jamise – Orlop a Kaleff – mladíci, které dostal na starost Paul Atreides, když jim zabil otce v souboji nožem. Nechovali vůči němu žádnou zášť, naopak ho zbožňovali.

„Bojujeme za Muad'Diba všude, kam nás džihád zavede.“ Stilgar zkontroloval rozvrh a věděl, že gildovní maxitrajler má vyrazit během hodiny.

Sourozenci se dokázali jen stěží ovládat. Klábosení bojovníků, shromážděných na nákladové palubě kolem Stilgara, nabralo jiný tón. Ucítil, jak trup obrovského maxitrajleru rozechvívají vibrace. Motory zakřivující vesmír se rozbíhaly. Vzpomínky na řadu útoků na Harkonneny, následovaných návaem adrenalinu z vítězství

nad Shaddamem IV., byly lepší než všechny dávky koření.

V návalu vzrušení pozvedl Stilgar vousatou bradu a zvolal: „Na Kaitan!“

Bojovníci se hlasitě rozjásali a začali dupat na pláty paluby, působili takový kravál, že Stilgar málem ani necítil pohyb, jak se kolem něj vesmír zakřivil.

Gildovní plavidlo vychrlilo tisíce válečných fregat na hýčkanou planetu, která byla po tisíciletí hlavním městem Impéria. Kaitan nemohl tomu náporu odolat.

Válečníci Muad'Diba toho o historii Impéria moc nevěděli a nectili muzea ani památníky legendárním postavám: Fajkánu Služebníkovi, korunnímu princovi Raphaelu Corrinovi, Hassiku Corrinovi III. Situace na Kaitanu byla od Shaddamovy porážky a vyhoštění nestabilní. Šlechtické rodiny landsraadu buď proudily na planetu, aby vyplnily místní mocenskou prázdnotu, nebo naopak likvidovaly základny a utíkaly na bezpečnější světy. Ty, které zůstaly, se snažily hlásat neutralitu, ale fremenští vojáci vyznávali trochu jiná pravidla.

Stilgar, plný vášně a odhodlání, vedl své muže do boje do ulic bývalého hlavního města. S mečem v jedné ruce a krispelem ve druhé se hnal v čele svých jednotek do úvodního střetu a křičel: „Dlouhý život imperátoru Paulu Muad'Dibovi!“

Přestože tento svět měl být nejopevněnější a nejchráněnější ze všech, které nyní čelily bouři džihádu, zajišťovala se imperiální bezpečnost na základě rodinných pout a spojenectví, sňatků, paktů, poplatků a trestů. Vládou práva. To všechno pro fremenská vojska nic neznamenalo. Bezpečnostním jednotkám Kaitanu – pouhé hrstce sardaukarů, kteří už nebyli nuceni chránit poraženého imperátora – chyběla soudržnost. Šlechtici landsraadu byli příliš oťresení a překvapení na to, aby dokázali rozpoutat skutečný boj.

Komanda se hnala ulicemi a křičela jméno svého mladého imperátora. Stilgar v jejich čele pozoroval zubící se Jamisovy syny, jak se ženou kupředu, aby projevili zdatnost a potřísnili se krví. Tato planeta se stane nesmírně významným zábohem, důležitým kouskem ve vysoké politické hře Impéria. Ano, Muad'Dib bude potěšen.

Stilgar, vedoucí své muže dál ke krveprolití, zvolal fremenským jazykem: „*Já hijá šuhadá! Muad'Dib! Muad'Dib! Muad'Dib! Já hijá šuhadá!*“

A přesto cítil jen malé uspokojení ze skutečné bitvy, když se svými fremeny soupeře tak snadno rozdrtil. Tito civilizovaní lidé z landsraadu koneckonců nestáli jako bojovníci za moc.

Když vévoda Leto Atreides přijal léno Arrakis, hrabě Hasimir Fenring opustil funkci imperiálního správce planety a místo toho získal dočasnou vládu nad domovským světem Atreidů Caladanem. Ačkoli tam Fenring sloužil coby zástupce guvernéra planety (na rozkaz Shaddama IV.), o své nové poklidné léno se zajímal jen chabě a lidé Caladanu mu jeho nezájem opláceli. Odjakživa to byli hrdí a nezávislí lidé, kteří se víc zajímali o výnosy z oceánu než o galaktickou politiku. Caladaňané jen málo chápali význam hrdinů, kteří se vynořili z jejich středu. Po Shaddamově pádu a vzestupu Muad'Diba se do vlády nad tímto světem zapojil Gurney Halleck, přestože ho závazky džihádu často držely daleko od planety.

GURNEY HALLECK,
výňatek z životopisné skici

Paul opustil divoký džihád, který rozpoutal, a těšil se na návrat na Caladan, na místo prozářené vzpomínkami. Věděl o bitvách, které se právě teď zahajují po celém Impériu, a díky své jasnozřivosti si uvědomoval, jak se mohou zhoršit. Soudil, že ho tato krátká návštěva občerství.

Caladan... moře, větrem ošlehávané pobřeží, rybářské vesničky, kamenné věže starobylého rodinného hradu. Zastavil se v půli cesty na rampě fregaty v přístavu Cala, zavřel oči a dlouze a pomalu se nadechl. Cítil slaný vzduch, jód zasychajících chaluh, pach uleželých ryb

a vlhkost mořské tříště a deště. Všechno bylo tak známé. Kdysi to býval jeho domov. Jak na to mohl tak rychle zapomenout? Na tváři se mu objevil náznak úsměvu.

Vzpomněl si na svatyni, vybudovanou pro otcovu lebkou, a napadlo ho, jestli by vévoda Leto nebyl raději pohřben zde, na planetě, která byla domovem rodu Atreidů po šestadvacet generací.

Ale já ho chtěl mít u sebe. Na Duně.

Na pohled se zdálo, že se tento svět od odjezdu jeho rodiny nezměnil, ale jak se tak Paul vzdaloval od lodi, uvědomil si, že se změnil *on sám*. Odjel jako patnáctiletý chlapec, syn milovaného vévody. Teď se vrátil, jen o pár let starší, coby Svatý imperátor Muad'Dib s miliony bojovníků, připravených zabít – a zemřít – jen pro něj.

Jessica mu položila ruku na rameno. „Ano, Paule. Jsme doma.“

Zavrtěl hlavou a promluvil tiše: „Jakkoli to tady miluji, mým domovem je teď Duna.“ Paul se nemohl vrátit k minulosti, přestože by to bylo příjemné. „Caladan už není celý můj vesmír, ale jen skvrnka v rozlehlé říši, které musím vládnout. Závisí na mně tisíce planet.“

Jessica ho pokárala s náznakem Hlasu: „Tvůj otec byl vévoda Leto Atreides a tohle jsou jeho lidé. Možná řídíš Impérium, ale Caladan je pořád tvá domovská planeta a jeho lidé jsou pořád tvá rodina stejně jistě jako já.“

Paul věděl, že má pravdu. Objevil v sobě úsměv, tentokrát skutečný. „Dík, žes mi to připomněla, když jsem to potřeboval.“ Měl strach, že se jeho starosti ještě zhorší, až se střetne s dalšími kritickými situacemi. Shaddam IV. nakládal s mnoha svými planetami přezíravě, považoval je jen za jména v katalogu nebo čísla na hvězdných mapách. Paul se nesměl nechat chytit do stejné pasti. „Každý rybářský člun na Caladanu potřebuje kotvu.“

Davy místních lidí na okraji kosmického přístavu se rozjásaly, když před sebou uviděly tu dvojici. Paul si prohlížel stovky tváří: muže v kalhotách s lacly a kšandami, manželky rybářů. Tkalce sítí, stavitele lodí. Nezatěžovali se absurdní dvorskou parádou, ani se nepokoušeli předstírat povýšenost.

„Paul Atreides se vrátil!“

„Je to náš vévoda!“

„Vítejte, lady Jessiko!“

Doprovázeli ho jeho osobní strážci fedajkini, vedení mužem, kterému se říkalo Skokan Chatt. Drželi se blízko u Paula, neustále pátrali po zabijácích v davu. Jeho bojovníci se cítili stísněně na tohle cizím místě, páchnoucím po rybách a chaluhách, s nadýchanými mraky, mlhou, lepící se k výběžkům pevniny a s příbojem narážejícím na pevninu.

Paul nasával halasné uvítání lidu a nedokázal se ubránit vzrušení a svíravém stesku po idylickém životě, jaký mohl vést, kdyby tu byl zůstal a spokojeně přijal povinnosti vévody, až by nastal čas. Nahrnuly se mu zpět vzpomínky z dětství – poklidné dny, trávené rybařením s otcem, výlety do pustin, které společně podnikali, skrývání s Duncanem v džunglích během hrůzné Války assassinů, která postavila Atreidy a Ekazy proti rodu Moritaniů. Ale i ten prudký konflikt bledl ve srovnání s Paulovým džihádem, jehož rozsah a míra krveprolití budou mnohonásobně větší a sázky nekonečně vyšší.

„Měli jsme vzít s sebou Gurneyho,“ poznamenala Jessica a vpadla mu tak do myšlenek. „Prospělo by mu vrátit se na Caladan. Patří sem.“

Paul věděl, že má pravdu, ale nemohl si dovolit vzdát se služeb tak nesporně oddaného a zkušeného důstojníka. „Vykonává pro mě důležitou práci, matko.“

Gurneymu byla oficiálně udělena hodnost hraběte na Caladanu jako součást podmínek Shaddamovy kapitulace, ale Paul mu nedal možnost se zde usadit. Ještě ne. Gurney prozatím postoupil planetární správu zástupci drobnější šlechtické rodiny z Ekazu, knížeti Xiddu Orleaqovi. Dokud džihád neskončí, bude Paul muset držet Gurneyho, Stilgara a nejlepší fremeny ve frontových liniích.

Zavalitý rudolící kníže Orleaq pozdravil Paula a Jessiku a rázně si s oběma potřásl rukou. Paulovi ten šlechtic připadal energický a horlivý a zprávy o něm nebyly špatné, byť k němu lidé Caladanu jen pomalu nacházeli vře-

lý vztah. Možná byl schopný, ale pro ně bude vždycky jenom cizinec. „Připravili jsme hrad pro vás oba – vaše staré prostory jsme obnovili do původní podoby, jak jsme nejlépe dokázali. Žije tam má rodina, protože jsme prozatímní vláda, ale víme, že sloužíme jen jako správci. Chcete, abychom pro váš pobyt uvolnili celý hrad?“

„To není nutné. Ty pokoje, které jste připravili, budou stačit – nemohu tu zůstat dlouho. Má matka... se ještě úplně nerozhodla, co udělá.“

„Možná se tu zdržím o něco déle,“ ozvala se Jessica.

Orleaq se podíval z jednoho na druhého. „V každém případě na vás budeme připraveni.“ Pozvedl hlas k davu, který bral jeho pobízení dobromyslně: „Přesvědčte se, že jste všechno pořádně uklidili! Zítřejší den vévoda Paul Atreides provede prohlídku vesnice. Možná ho přemluvíme, aby strávil odpoledne na trůně a naslouchal vašim starostem, jako to dělával jeho otec. Možná bychom mohli dokonce uspořádat býčí zápasy v aréně. Je prázdná už moc dlouho.“ Orleaq se začervenal, jako by si teprve teď vzpomněl, že starého vévodu Pauluse zabil v aréně saluský býk. „Najdeme toho spoustu, čím by se tady mohl zaměstnat.“

Dav hvízdal a tleskal a Paul pozvedl ruku. Cítil jakousi stísněnost. „Prosím, prosím – můj program ještě nebyl stanoven.“ Už cítil volání povinnosti a uvažoval, jakým problémům asi čelí Alia a Chani, když za jeho nepřítomnosti řídí vládu v Arrakénu. I když měl lid Caladanu přímo před sebou, jeho myšlenky se hnaly ke vzdáleným hvězdným soustavám, kde planety nakonec – a někdy strastiplně – přejdou pod jeho vládu. „Zůstanu tady, jak dlouho budu moci.“

Lidé znovu zajásali, jako by řekl něco důležitého, a Orleaq je pobídl směrem k luxusnímu pozemnímu vozu, který měl šlechtické hosty a jejich doprovod odvézt nahoru k rodinnému hradu, rozkládajícímu se na útesech nad mořem. Skokan Chatt, usazený naproti Paulovi v zadním oddílu vozidla pro cestující, se na Caladaňany tvářil nesmírně podezíravě, dokud mu Paul nenaznačil, aby se trochu uvolnil. Mladý panovník si pamatoval, co

ho učili o starém vévodu Paulusovi, který tvrdil, že se svých lidí nemusí bát, protože ho milují. On sám na tom byl ale jinak. Mnoho spiklenců toužilo zabít Muad'Diba. Dokonce ani tato planeta pro něj nemusela být nutně bezpečná. A assassini už Paula na caladanském hradu jednou napadli, kdysi dávno...

„Pro občany Caladanu jste vším, pane,“ řekl Orleaq. „Milovali vévodu Leta a pamatují si vás jako chlapce. Jste jeden z nich a teď jste se stal imperátorem a oženil se se Shaddamovou dcerou.“ Zašklebil se. „Jako v pohádce. Pane, je to pravda, že hodláte z Caladanu udělat novou hlavní planetu místo Arrakis nebo Kaitanu? Lid by to tuze potěšilo.“

Paul věděl, že nemůže mít jiný hlavní svět než Dunu, ale jeho matka zasáhla dřív, než stačil něco říct. „Řeči jsou jenom řeči. Paul ještě nedospěl k žádnému... pevnému rozhodnutí.“

„Zastávám nyní postavení, které přesahuje vévodu z Caladanu,“ řekl Paul jaksi omluvným tónem a vyhlédl z okénka na dav, který míjeli v dlouhém voze. „První bitvy džihádu zuří přinejmenším na třiceti planetách. Mohu být kdykoliv odvolán někam pryč.“

„Jistě, pane. My všichni chápeme, že jste imperátor Paul Muad'Dib, muž s mnohem větší zodpovědností než jen za jeden svět.“ Z tónu Orleaqova hlasu se však nezdálo, že by to chápal. „Lidé přesto vědí, že na ně máte příjemné vzpomínky. Pomyslete na to, co by to pro Caladan znamenalo, kdybyste si vybudoval základnu své říše právě tady.“

„Muad'Dib navštívil váš svět,“ zasáhl Skokan Chatt stroze. „Už tak jste byli poctěni jeho velikostí.“

Toho večera ve starém známém hradě si Paul znovu vyčutnal spánek ve svém chlapeckém pokojíčku. Na zdi visela skvostná přikrývka s ručně vyšívanými čtverci od zástupců různých vesnic. Paul si pamatoval, že to byl dar

vévodu Letovi, ale nedokázal si vzpomenout, při jaké příležitosti.

„Měl jsem s sebou vzít Chani,“ zamumlal pro sebe. Ale ta nechtěla opustit Dunu. Jednoho dne však možná...

V nestřežené chvíli, kdy si dovolil zapomenout na dži-hád, si představil, jaké by to bylo uchýlit se na Caladan a kráčet s Chani podél útesů oceánu, pozorovat vodní tříšť, lesknoucí se jako drobné diamanty na jejích snědých tvářích a na čele. Mohli by se oblékat do prostých šatů a trávit čas nekomplikovaně a šťastně, procházet se zahradami a rybářskými vesnicemi. Jak tak pomalu upadal do spánku a myslel na ten nepravděpodobný sen, unavená mysl ho přesvědčila, že by to jednou bylo možné. Ale ještě mnoho let ne. Paulova nevyzpytatelná jasnoužrnost mu obvykle nepředváděla poklidné chvíle.

Když se Paul druhého dne probudil, zjistil, že hlavní přijímací hala hradu je ověčena květinami a mašlemi, kamenné bloky stěn jsou polepeny poznámkami, dopisy a malůvkami. Rozradostnění lidé mu na uvítanou přinesli dárky – barevné mušle, velké útesové perly, plovoucí v oleji, suché květiny a košíky čerstvých ryb. Prostí místní obyvatelé to mysleli dobře, stáli ve frontě, táhnoucí se venku na nádvoří, skrz brány a až do půli kopce, jenom proto, aby ho mohli spatřit.

Ale Paul už cítil neklid.

Matka byla na nohou, sledovala to dění, zdravila zástupy lidí za hlavními branami. „Dlouho čekali, až budou mít svého vévodu zpátky. Chtějí Paula Atreida. Kdo tu roli naplní, až se zase staneš imperátorem Muad'Dibem? Jen ty lidi neopouštěj, Paule. Mnoho pro tebe znamená.“

Paul sebral jeden z ručně psaných dopisů a přečetl si vzkaz od jisté mladé ženy. Vzpomínala, jak se s ním před lety setkala ve vesnici, když jí procházel s vévodou Letem. Psala, že tehdy nesla prapor se stříbrnými a modrými stuhami. Imperátor vzhlédl k matce. „Je mi líto, ale nepamatuji si na ni.“

„Ona si rozhodně pamatuje na *tebe*, Paule. Na tyto lidi působí i to nejmenší, co děláš.“

„Působí to na všechny lidi.“ Paul nikdy nedokázal

úplně uniknout svým divokým vizím hrůzného dopadu džihádu, tomu, jak těžké bude ovládnout monstrum, které by se bylo uvolnilo ať už s ním, nebo bez něj. Jediná pravá cesta k přežití lidského druhu byla úzká jako břitva a kluzká krví.

„Takže teď jsi pro pouhý Caladan moc významný?“ Její poznámka se ho dotkla. Copak matka nevidí, že je to přesně tak? Čím víc vzrušení pozoroval mezi těmito lidmi, tím víc nesvůj se tu cítil.

Kníže Orleaq uspořádal spěšnou a marnotratnou snídani, dychtivý odvést Paula na procesí do vesnice. Formální vůdce Caladanu dojedl, pak si otřel ústa krajkovým ubrouskem. „Jistě se nemůžete dočkat, až znovu navštívíte místa, která vám tolik chyběla, pane. Všechno bylo připraveno speciálně pro vaši návštěvu.“

Paul vyšel ven spolu s matkou a ostatními. Jak tak procházel přístavním městem, nedokázal se zbavit podivného a drtivého pocitu, že sem už nepatří. Vzduch byl vlhký a lepkavý, každý nádech nasáklý vlhkostí. Jakkoli ctil svůj chlapecký domov, nyní mu připadal v jistém smyslu stejně cizí, jak mu bývala cizí fremenská civilizace.

Připadal si současně spojený s těmito lidmi – se *svými* lidmi – a zároveň od nich naprosto oddělený. Nebyl už muž jednoho světa – ani dvou. Byl imperátorem tisíců planet. Hovory kolem, týkající se rybaření, vévody Leta, nadcházející bouřkové sezony, starého vévody Pauluse a jeho velkolepých býčích zápasů... to všechno mu připadalo malé, bez významu. Přistihl se, že mu myšlenky utíkají k prvním vojenským tažením, která se právě odehrávala v Impériu. Co teď dělá Gurney? A Stilgar? Co když ho Alia a Chani potřebují v naléhavých státních záležitostech? Co ho vedlo k tomu, že opustil Dunu v tak raném stádiu této války?

Jedna z prvních věcí, které udělal coby imperátor, bylo zvýšení daní a odvodů všem světům, které okamžitě nepřijaly jeho vládu. Mnoho se mu jich rychle zaslíbilo, byť jen z ekonomických důvodů. Paul věřil, že ten drobný finanční nátlak zachrání mnoho životů, předejde nezbytným bitvám. Spoustě bojů se však vyhnout nedá

a on nemůže uniknout povinností ani tady, na planetě svého dětství.

Toho večera, když Paul seděl na vyhlídkovém pódiu s matkou, knížetem Orleaqem a dalšími místními hodnotáři, se jen stěží dokázal soustředit na caladanské tanečníky, kteří pro něj pořádali představení v pestrých kostýmech. Připadal si vytržený z vlastních kořenů, cítil se jako strom, který přemístili přes celou galaxii a zasadili někde jinde. Na Duně rostliny neprosplávaly tak dobře jako na Caladanu, ale Paul potřeboval být na tom pouštěném světě, tam se mu dařilo. Nečekal, že to tak bude cítit.

Najednou dorazila z kosmického přístavu Cala kurýrka na rychlém pozemním kole. Jakmile si Paul všiml té zrudlé ženy a pásky na jejím rukávu, mávl na Skokana Chatta, aby ji k němu pustil.

Vesničané pomalu zareagovali na vyrušení. Tanečníci zaváhali, pak ustoupili na bok jeviště, čekali, až budou moci pokračovat v představení. Orleaq se tvářil ustaraně. Paul se soustředil jenom na ten vzkaz. Naléhavé zprávy bývají jen málokdy dobré.

Kurýrka promluvila udýchaným hlasem: „Imperátore Muad'Dibe, nesu vzkaz z bitevního pole od Stilgara. Zpráva nám připadala natolik důležitá, že jsme nasměrovali maxitrajler, abychom vás informovali co nejrychleji.“

Orleaq vyprskl: „Vy jste odklonili celý maxitrajler jenom kvůli *vzkazu*?“

Paulovi tepal v hlavě tisíc různých scénářů. Stalo se snad něco hrozného Stilgarovi? „Podej zprávu.“ Jasnozřivost ho nevarovala před žádným nadcházejícím neštěstím.

„Stilgar mě vyzval, abych vám řekla tohle: ‚Usúle, udělal jsem, cos žádal. Tvá vojska zabrala Kaitan a já tě budu čekat v paláci padlého imperátora.‘“

Paul nedokázal skrýt radost. Vstal a vykřikl k davu: „Kaitan je náš!“

Dav reagoval na jeho vzrušení nejistou vlnou potlesku. Jessica k němu přistoupila blíž. „Chápu dobře, že odjíždíš?“

„Musím.“ Nedokázal potlačit úsměv. „Matko – je to Kaitan!“

Znepokojený Orleaq zvedl ruce a mávl směrem k tanečníkům. „Ale sire, všechny rybářské čluny jsou vyzdobeny na zítřejší regatu a mysleli jsme, že byste možná chtěl položit věnec k sochám starého vévody Pauluse a mladého Victora.“

„Odpusťte mi, prosím. Nemůžu zůstat.“ Když viděl sklíčený výraz na tváři toho muže, dodal: „Je mi to líto.“ Zvýšil hlas tak, aby ho slyšel celý dav. „Lidé Caladanu – vím, že jste chtěli mít zpátky svého vévodu, ale obávám se, že vám teď tu roli nemohu plnit. Místo toho vám co by váš imperátor a vévoda svěřuji svou matku, aby dohlížela na Caladan, aby mým jménem vedla tento svět.“ Usmál se nad svým řešením. „Bude vaší novou vévodkyní. Oficiálně ji jmenuji do té funkce.“

Jessica promluvila mnohem tišeji než on: „Děkuji ti, Paule.“ Lidé tleskali, zpočátku jaksí nejistě, pak se vzrůstajícím nadšením, když předstoupila dopředu, aby pronesla improvizovanou řeč.

Zatímco matka zaměstnávala diváky, Paul se rychle obrátil ke kurýrci a zašeptal: „Je maxitrajler připraven k odplutí?“

„Navigátor očekává vaše rozkazy, Muad'Dibe.“

„Vyrazím do hodiny. Nejprve pošli vzkaz do Arrakénu, aby za mnou Irulán dorazila na Kaitan. Vyžaduji její přítomnost.“ Kurýrka to odspěchala zařídit a Paul se obrátil ke sklíčenému Orleaqovi.

„Popudili jsme vás nějak, pane?“ zeptal se šlechtic přeskakujícím hlasem. „Čekali jsme, že se zdržíte trochu déle.“

„Nemůžu.“ Paul věděl, že jeho atreidská část bude vždycky lpět na Caladanu, kdežto srdce sídlí na Duně. A ta část z něj, která je Muad'Dibem, se bude prostírat přes celou galaxii.

Lidé si obvykle stěžují, kdykoli se musí staré poddat novému. Změna je však přirozený rys vesmíru a musíme se naučit ji vítat, nikoli se jí obávat. Samotný proces transformace a adaptace živé tvory posiluje.

MATKA PŘEDSTAVENÁ RAQUELLA BERTO-ANIRULOVÁ,
zakladatelka benegesseritské školy

Dorazila delegace Gildy a ti tři muži procházeli montovanou budovou z fénmetalů, která sloužila jako dočasná imperiální audienční síň. Povýšení gildaři se tvářili popuzeně, že je zadrželi na každém strážném stanovišti, ale pokud stáli o slyšení u imperátora Muad'Diba, museli se podrobit protokolu a bezpečnostním opatřením.

Chladná světlovlasá princezna Irulán stála vedle trůnu vzprímeně, jak se slušelo k jejímu postavení, a pozorovala, jak ta trojice vchází do velké místnosti s kovovými stěnami. Muži v šedých uniformách vypadali důstojně, na rukávech měli znak Kosmické gildy pro nekonečno. Muži šli v zástupu od nejmenšího po nejvyššího a všichni měli trochu zvláštní rysy, odlišné od lidských norem.

Ten nejmenší vpředu měl nadměrnou hlavu, na levé straně pokrytou ostnatým kovovým plátem, na druhé půlce se mu čepýřily oranžové vlasy, které mu při chůzi splývaly dozadu. Druhý muž byl nesmírně hubený a měl úzkou tvář se stopami jizev po úpravách, zatímco ten nejvyšší vzadu nervózně obracel kovové oči do všech směrů. Irulán zaznamenala náhlou změnu, jakmile všich-

ni tři gildaři zahlédli malou Aliu, která na ně čekala na impozantním trůně.

U paty Paulova trůnu stál jako strážce Korba, zahalený do ovzduší vlastního významu. Tradiční filtršaty a róby si zdobil znaky hodnosti a záhadnými náboženskými symboly, odvozenými od starých motivů jazyka muadru. Podle mínění Irulán Korba nečekal, že by to někdo zaznamenal, ale ona se svým benegesseritským výcvikem snadno odhalila, o co usiluje. Logická část její mysli chápala účel zřejmého Korbova plánu.

Vě víře se skrývá víc síly než v postavení velebeného osobního strážce, pomyslela si.

Možná si měla sama vybudovat podobnou roli.

Irulán odjakživa věděla, že coby nejstarší dcera Shadama Corrina IV. se jednoho dne vdá z politických a ekonomických důvodů. Imperátor a Bene Gesserit ji na tu povinnost připravovali a ona ji ochotně přijala, dokonce se sama nabídla jako řešení, když se Paul střetl s jejím otcem po bitvě o Arrakén.

Nikdy nečekala, že se do ní Paul Atreides zamiluje, ale počítala s tím, že počne jeho dítě. Benegesseritské Sestersvo to vyžadovalo pro účely svého programu šlechtění. Ale Paul se jí ani nedotkl a tím, že jí určil postavení jasně podřízené Alie a Chani, dal všem u dvora najevo svůj vztah k ní.

Irulán teď prováděla sotva patrné dechové cvičení Bene Gesseritu, aby v sobě zmírnila napětí. Necítila už ironii z toho, že Muad'Dib vybudoval tuto provizorní audienční síň z masivní budovy, kterou její otec převezl na Arrakis při svém nešťastném vojenském úderu. Dny slávy Corrinů byly nenávratně pryč a ona byla odsunuta do této poměrně drobné role, do specifické podoby vyhnanství.

Nejsem nic než pěšák na imperiální šachovnici.

V síni se shluklo mnoho lidí – funkcionáři CHOAM, nižší šlechtici, kteří doufali, že prostřednictvím veřejné podpory Muad'Diba pozvednou své postavení, bohatí prodavači vody, bývalí pašeráci, považující se nyní za úctyhodné občany, a další návštěvníci, vyžadující slyšení

u Muad'Diba. Dnes však, protože Paul byl na Caladanu, se místo něj setkají s jeho sestrou Aliou. Ošidně malé děvčátko ve čtyřletém těle hřadovalo jako ptáček na průhledném zeleném trůně, který dřív nosíval Shaddama IV.

Na vysokém královském křesle vedle Alii seděla rudovlasá Chani, naproti stojící Irulán, která vlastní trůn neměla. Přestože byla imperátorovou ženou, Paul jejich manželství nikdy nekonzumoval a tvrdil, že to nikdy neudělá, protože všechna jeho láska patří fremenské konkubíně. Cestu družky a potenciální matky měla Irulán odříznutou, a tak se snažila vymezit si vlastní roli.

„Máme slyšení u imperátora Muad'Diba,“ prohlásil nejmenší gildař. „Cestovali jsme sem z Uzlu.“

„Dneska mluvím za Muad'Diba Alia,“ vysvětlila Chani.

Druhého gildaře to uvedlo do rozpaků. Řekl: „Tohle je Ertun a já jsem Loyxo. Přišli jsme jménem Kosmické gildy žádat o zvýšení dávek koření.“

„A kdo je ten vysoký?“ zahleděla se Alia za ostatní.

„Crozeed,“ představil se a malinko se uklonil.

„Výborně, promluvím s Crozeedem. Ten má přinejmenším dost zdravého rozumu a mlčí.“

Crozeedovi se zaleskly oči. „Jak řekl můj společník, pokud má Gilda náležitě fungovat a podporovat Muad'Dibovy dobovačské snahy, budeme požadovat víc koření.“

„Zajímavé je, že Gilda nikdy nepožaduje *méně* koření,“ poznamenala Chani.

Alia dodala: „Můj bratr k vám byl vždycky štědrý. Všichni musíme přinést oběti v zájmu většího dobra.“

„Zabral si mnoho našich maxitrajlerů a navigátorů pro vlastní válečné snahy,“ zasáhl Ertun. „Gilda ty lodě potřebuje, aby mohla provádět obchody mezi světy Impéria. CHOAM už hlásí drasticky omezené zisky.“

„Nacházíme se uprostřed války,“ upozornila Irulán, i když to dívenka mohla říci sama. „Zač stojí vaše obchodování, pokud nemáte koření, abyste podpořili jasnožřivost svých navigátorů?“

„Nechceme Muad'Diba popudit.“ Loyxo si odsunul oranžové vlasy z jednoho oka. „Pouze hlásáme své potřeby.“

„Pak se tedy modlete, aby tento džihád rychle skončil,“ doporučila jim Alia.

„Řekni nám, jak bychom mohli imperátora potěšit,“ vyzval ji Ertun.

Alia tu otázku rozvažovala, jako by přijímala telepatický vzkaz od bratra. „Božský Muad'Dib zvýší Gildě dávky koření o tři procenta ročně, pokud jeho džihádu přispějete dalšími dvěma stovkami lodí.“

„Dvě stovky maxitrajlerů!“ užasl Crozeed. „Tolik?“

„Čím dřív můj bratr upevní vládu, tím dřív můžete mít svůj vzácný monopol zpátky.“

„Jak máme vědět, že nebude poražen?“ zeptal se Loyxo.

Alia se do něj zabodla pohledem. „Požádejte své navigátory, aby se zahleděli do vlastní jasnozřivosti a podívali se, jestli bude Muad'Dib ovládat budoucnost.“

„Oni se podívali,“ přiznal Ertun, „ale kolem něj vládne příliš velký zmatek.“

„Pak mu pomozte ten zmatek omezit. Pomozte mu uvést všechno do pořádku a on vám bude nekonečně vděčný. Velkorysost Muad'Diba – stejně jako jeho vztek vůči nepřátelům – nezná žádné hranice. Chcete se ocitnout ve stejné kategorii jako ty bláznivé rody, které se nám opovážily postavit?“

„My nejsme imperátorovi nepřátelé,“ stál na svém Ertun. „Trvalá neutralita Kosmické gildy je naše bezpečná síť.“

„V takové pozici pro vás není nic bezpečného,“ namítla Alia. Mluvila stručně, vážně. „Pochopte to, a pochopte to dobře. Všichni ti, kteří otevřeně nepodporují Muad'Diba, mohou být považováni za jeho nepřátele.“ Dívka naznačila, že je propouští. „Toto slyšení je u konce. I jiní čekali dlouho, aby si se mnou mohli promluvit. Kosmická gilda získá zvýšené dávky koření, jedině až dodá ty lodě.“

Když tři nespokojení zástupci vyšli rozpačitě ze síně, vstoupil starý holohlavý muž s vysokým čelem, doprovázený pomocnicí. Muž se belhal a sonickou hůl, odznak moci, používal jako oporu při chůzi.

Irulán překvapeně zalapala po dechu. Poznala dvorního komořího svého otce Beelyho Ridonda, přestože ho

neviděla celé roky. Ridondo byl jednu dobu osobou značného vlivu, řídil za padišáha imperátora landsraad a program paláce. Ridondo odešel do vyhnanství na Salusu Secundus se Shaddamem IV., ale teď dorazil sem.

Možná by měla Ridondovi věnovat podepsaný výtisk své knihy... nebo by to otce jen rozčililo?

Jak se komoří blížil k trůnu a klepal zdobenou holí o krvavě rudou mramorovou podlahu, všimla si Irulán, že k němu roky nebyly laskavé. Bílé a zlaté roucho měl zaprášené a na rukávech trochu zmačkané. Svého času by se nikdy nedostavil na imperiální událost jinak než bez poskvrnky. Muž nechal pomocnici vzadu a předstoupil před trůn. Zavládlo dlouhé a nepříjemné ticho a pak se Ridondo ozval: „Čekám, že budu ohlášen.“

„Můžeš se ohlásit sám,“ odsekla Alia ostře. „Coby Shaddamův komoří máš dostatečné zkušenosti.“

Irulán pozorovala jeho rozhořčení. „Přináším důležitý vzkaz od Jeho Excelence Shaddama Corrina a požaduji, aby se mnou bylo nakládáno s úctou.“

Korba popošel o půl krůčku kupředu a položil ruku na krispel u pasu, znovu jednal jako správný fedajkin. Na Aliino znamení se však uvolnil.

Dívka se zatvářila znuděně. „Já tě tedy ohlásím sama. Nyní přichází Beely Ridondo, osobní komoří vyhoštěného imperátora.“ Pohlédla na něj fremensky modrýma očima v oválné tváři, která právě začínala ztrácet dětskou baculatost.

Ridondo se obrátil k Irulán, jako by u ní doufal v lepší přijetí. „Váš otec bude rád, až se dozví, že jste v pořádku, princezno. Je to stále váš náležitý titul?“

„Princezna bude stačit.“ *Imperátorka* Irulán by se byla hodila víc, ale to ani nečekala. „Oznam prosím, v jaké věci přicházíš.“

Ridondo se napřímil do plné výšky a postavil se bez opory sonické hole. „Přináším vzkaz padišáha imperátora, a on –“

Chani ho zarazila: „*Bývalého* padišáha imperátora.“

Alia řekla: „Dobře, co nám Shaddam chce?“

Zarazil se jenom na chvíli, než se dal dohromady, a pokračoval: „Se vší úctou, má... paní... když imperátor Muad'Dib vyhostil padišáha imperátora na Salusu Secundus, slíbil, že se ta planeta zlepší. Shaddam IV. chce vědět, kdy budou zahájena příslušná opatření. Žijeme ve špíně, vydání na milost drsnému prostředí.“

Irulán věděla, že právě ta strohá saluská krajina byla dobrým katalyzátorem pro utužení kádru mužů, z nichž si otec vybíral své sardaukary. Zmírněním cvičného prostředí prostřednictvím formování krajiny zamýšlel Paul zároveň oslabit potenciální vojáky bývalého imperátora. Shaddam očividně nechápal klady tak extrémního strádání, když byl nyní vyhoštěn na Salusu se svou zbývající rodinou, služebnictvem a malou policejní silou sardaukarů.

„Byli jsme zaměstnání svým džihádem,“ prohlásila Alia. „Shaddam bude muset počkat. Trocha nepohodlí mu neuškodí.“

Komoří se nevzdal. „Imperátor nám to slíbil! To jsou přesná slova Muad'Diba, která řekl poté, co odsoudil Shaddama Corrina do vyhnanství: ‚Zmírním drsnost toho místa všemi silami, které mám k dispozici. Stane se z toho rozkvetlá zahrada, plná jemňůstek.‘ Nezdá se však, že by nasazoval všechny síly, které má k dispozici. Cožpak Muad'Dib nedodrжуje své slovo?“

V tu chvíli Korba vyrazil a vylovil krispel z pochvy. Irulán vykřikla, pokusila se ho zastavit, ale fremenský vůdce ji neposlouchal. Alia ani Chani neřekly ani slovo a Korba podřízl komořímu hrdlo, než stařec stačil zvednout sonickou hůl a bránit se.

Dav zablokoval jeho pomocníci ústup a Korba vykročil kupředu, očividně odhodlán odstranit i ji. Alia ho však zastavila. „To stačilo, Korbo.“ Zvedla se z trůnu a shlédla dolů na zhroucené tělo komořího. Rozšiřující se kaluž krve se lila na nepropustné leštěné kameny, odkud se dala sebrat a recyklovat.

Vůdce fedajkinů zvedl bradu. „Odpust' mi, lady Alio. Můj zápal při bránění cti Muad'Diba nezná hranice.“ Pronesl rychlou modlitbu a někteří z obecnstva opakovali jeho slova.

Irulán v hrůze hleděla na mrtvého komořího, pak se pomalu obrátila a zabodla se pohledem do Alii a Chani. „Přišel sem jako vyslanec, přinesl vzkaz od bývalého imperátora. Měl diplomatickou imunitu a neměl utrpět újmu!“

„Tohle není staré Impérium, Irulán,“ prohlásila Alia a pak pozvedla hlas: „Odvezte tu pomocnici bezpečně zpátky na Salusu Secundus. Může vyřídit Shaddamovi a jeho rodině, že imperátor Muad'Dib pošle experty na formování krajiny a mašinérii tehdy, jakmile budou k dispozici.“

Dav začal skandovat: „Muad'Dib! Muad'Dib!“

Korba, očividně v náladě na další zabíjení, zalétl brutálním pohledem k Irulán, ale jen na chvíli, pak si otřel nůž a zastrčil ho do pochvy. Princezna na něj hleděla vzdorně, nebojácná, ale znechucená tím krveprolitím. Díky jejímu benegesseritskému výcviku by se Korbovi nepodařilo odstranit ji tak lehce.

Prispěchali služebníci, aby odvěkli Ridondovo tělo a setřeli krev. Alia se zase posadila na trůn. „No, kdo chce slyšení jako další?“

Nikdo nepředstoupil.

Zanechal jsem stopy v historii, dokonce i tam, kudy jsem nešel.

PRINCEZNA IRULÁN,
Sebraná rčení Muad'Diba

Raketoplán z maxitrajleru dosedl na Kaitanu a Paul z vyhlídkového prostoru plavidla pozoroval zástupy vítězných komand fedajkinů, která se dostavila na přistávací plochu. Slyšel jejich burácení dokonce i přes motory. Jaksi nelogicky v něm ty křičící davy a jásající vojáci v přístavu posílili pocit, že je sám.

Na Caladanu krátce zadoufal, že se dokáže cítit zas jako běžný člověk – jímž by vévoda měl být, jak vždy tvrdil otec – ale jen mu to připomnělo, že je neodvolatelně jiný. Mělo to tak být. Nebyl už prostě Paul Atreides. Byl *Muad'Dib* a tu roli převzal tak lehce a dokonale, že už ani pořádně nevěděl, co je maska a co je jeho skutečná osobnost.

Nasadil nesmiřitelný výraz, zhluboka se nadechl a shodil z ramen dlouhou kápi falešných filtršatů. Sešel po rampě s imperiální grácií a stanul před rozjásaným davem. Fedajkini se kolem něj shlukli a vytvořili zbytečně početnou eskortu. Hrdina dobyvatel.

Halasná vlna výkřiků a jásotu jím málem mrštila dozadu. Chápal, jak si tyrani dovolí pocít neomylnosti, jsou-li povzbuzováni nápirem přílišné sebedůvěry. Byl si plně vědom toho, že by dokázal jediným slovem naří-

dit všem těm bojovníkům, aby povraždili všechny muže, ženy i děti na Kaitanu. Trápilo ho to.

Při studiu v dětství vídal nespočetné obrazy skvostného hlavního města, ale teď zaznamenal, že se po obloze táhne temná skvrna dýmu. Nebetyčné bílé budovy byly poničeny ohněm, majestátní památníky skáceny, vládní síně a okázalé soukromé rezidence vypleněny. Paul si připomněl prastarou historii, barbary plenící Řím, likvidující jednu z prvních obrovských říší lidstva a nesoucí začátek staletí temných věků. Paulovi kritikové tvrdili totéž o jeho vlastním režimu, ale on dělal jenom to, co bylo nutné.

Stilgar se přihlásil svému veliteli v ušpiněné a bojem poničené uniformě. Na rukávech a na hrudi mu nápadně vystupovaly skvrny, nepochybně zaschlá krev. Zranění na levé paži měl naštěstí ovázáno a překryto pestrým drahým šátkem, nejspíš vyrvaným nějakému bohatému šlechtici. Stilgar s ním však naložil jako s křiklavým hadrem. „Kaitan padl, Usúle. Tvůj džihád je nezadržitelná bouře.“

Paul se rozhlédl po válkou zničeném bývalém hlavním městě. „Kdo dokáže zastavit bouři z pouště?“

Ještě než Paul spustil svůj džihád, věděl, že bude příliš mnoho bitevních polí na to, aby na ně mohl dohlížet jediný velitel. Jak si jen přál, aby byl Duncan ještě naživu a zúčastnil se řady precizně provedených vojenských zásahů se Stilgarem, Gurneyem Halleckem a dokonce i s několika tvrdými sardaukarskými veliteli, kteří přešli na stranu člověka, který si je podrobil. Shaddamovi elitní vojáci byli svou překvapivou porážkou na pláni Arrakénu otřeseni až do morku kostí a mnoho z nich samo přestoupilo k jedinému vojenskému veliteli, který je kdy přemohl. I když zápal sardaukarů nevycházel z náboženské vášně, fanatismus to byl. A užitečný fanatismus. Paul však moudře nežádal po žádném ze sardaukarů, aby se účastnil zničení Kaitanu.

„Kdy dorazí Irulán?“ zeptal se Paul Stilgara. „Dostala mé předvolání?“

„Gilda hlásí, že ji přiveze další maxitrajler během dne.“

V hlase mu byl znát neklamný znechucený tón. „I když si nedokážu představit, proč tu chceš mít právě *ji*. Chani to jistě rozčilí.“

„Já *nechci* Irulán, Stile, ale je jí třeba, zvlášť tady. Uvidíš sám.“

Ke Stilgarovi se připojil Orlop a Kaleff, Jamisovi synové. „Chceme ti něco předvést, Usúle!“ řekl Orlop, odjakživa hovornější z obou bratrů. „Tato planeta je plná zázraků a pokladů. Viděls někdy něco takového?“

Paul nechtěl zchladit nadšení chlapců a říci jim, že viděl příliš mnoho věcí, skvělých i příšerných, až ho z toho bolely oči. „Dobře, ukažte mi, co vás tak nadchlo.“

Uprostřed kdysi skvostného města strhli fremenští bojovníci prapory landsraadu a rozmlátili erby šlechtických rodů z barevného skla. Vojáci coby dobyvatelé pronásledovali vyděšené obyvatele, některé zajali, jiné pozabýjeli. Byly to divoké, krvavé orgie, svým násilím připomínaly orgie z koření, jaké pořádaly sajadíny, když fremeni v sítích cítili potřebu oslavovat. Paul se rozhlédl kolem a věděl, že pokusy ovládnout ty vítězné oslavy by nakonec všechno jenom zhoršily. Tuhle cenu musel přijmout, a to nejhorší už koneckonců proběhlo...

Měl vlastní poradce, i když toužil po moudré radě vévody Leta, Thufira Hawata nebo Duncana Idaha... ti všichni už byli dávno mrtví. Věděl, že by vévoda Leto neschvaloval, co se tady stalo. Paul se nicméně naučil dělat vlastní rozhodnutí. *Vytvořil jsem vesmír, v němž neplatí stará pravidla. Nové paradigma. Omlouvám se, otče.*

Paul vnímal škody, napáchané na síni landsraadu, na muzeích a na vyslanectvích jiných planet. Stará klenutá skalní zahrada, vybudovaná rodem Thorvaldů coby svaatební dar pro imperátora Shaddama, byla vyhozena do povětří a nyní ležela v hromadě trosek. Paul nechápal, o co jeho bojovníkům šlo. Bylo to zbytečné ničení.

Na veřejném náměstí viselo hlavou dolů sedm uškrce-ných mužů. Kolem fialových hrdel měli stále ještě uvá-zány šňůry a klátili se jako strašlivé trofeje na tyči. Sou-dě podle elegantních šatů to byli vůdci šlechticů, kteří se dobyvatelům dost rychle nepodvolili. Paul cítil, jak ho

bodl vztek. Podobná lynčování mu ještě víc ztíží práci při budování spojenectví nebo aspoň příměří s landsraadem.

Ze síně landsraadu vyběhla skupina ječících a smějících se fremenů, vlekla dlouhé prapory. Rozeznal barvy rodu Ekazů, Richesů a Tonkinů. Fremeni žádný z historických velkorodů neznali a ani se o ně nestarali. Vníмали jen to, že se landsraad zakymácel, padl a roztříštil se do zmatku.

„Ani Shaddam by to tady nechtěl zpátky,“ zamumlal Paul pro sebe.

Fremeni si nesli provizorní koše a brašny plné kořisti. V té mele odhazovali neocenitelné historické artefakty. Čtyři svalnatí válečníci se vrhli do široké mělké fontány, ozdobené sochami a tančícími proudy vody. Chlemtali vodu, až jim bylo zle, a plácli sebou do nádrže, jako by konečně našli ráj.

Přiběhl Kaleff, tvář lepkavou od šťávy. V ohnuté paži si nesl půl tuctu dokonale kulatých burtukálů, pomerančového ovoce s tvrdou slupkou a sladkou dužinou. „Usúle, našli jsme v krajině sad – stromy tam jen tak stojí, bujné a zelené a plné ovoce... ovoce k utrnutí! Tumaš, chceš jedno?“ Natáhl k němu pomeranče.

Paul si jeden plod vzal, prokousl tvrdou slupku a vymáčkal si čerstvou citrusovou šťávu do krku. Předpokládal, že to jsou burtukály imperátora Shaddama, a ovoce mu díky tomu chutnalo ještě sladčeji.

Když dorazil druhý maxitrajler a přivezl chladně zdrženlivou Irulán, požádal Paul, aby mu ji přivedli ke schodům do starého imperiálního paláce. Hádal, že bude velice otřesena, až dorazí a uvidí to. Ale potřeboval ji.

Shaddamova dcera si oblékla roucho sytě modré barvy ve stylu, který kdysi představoval vrchol imperiální módy. Zlaté vlasy měla vyčesány nahoru v loknách, které jí padaly na dlouhý krk. Po otcově porážce plnila své

povinnosti s uhlazenou důstojností; sama po moci nelačnila, ale byla dost inteligentní na to, aby chápala a uznávala novou skutečnost.

Zprvu si Irulán zřejmě myslela, že díky svým benegesseritským metodám svádění lehce proklouzne do Paulovy postele a porodí dědice, který spojí rodokmeny Corrinů a Atreidů – téměř jistě podle rozkazů benegesseritského Sesterstva. Ale Paul byl dosud vůči jejím trikům imunní. Celé jeho srdce a veškerou lásku okupovala Chani.

Irulán, připravená o svůj hlavní cíl, se zachovala podle základního principu Sesterstva: přizpůsobit se, nebo zemřít. Proto se snažila najít si ve vládě nějakou novou funkci a rychle si získala slávu vydáním prvního dílu *Života Muad'Diba*. Byl rychle napsaný, bleskově vydaný a distribuovaný a široce oblíbený. Většina Paulových fremenských válečníků při sobě nosila ohmatané výtisky její knihy.

Zde, při pádu Kaitanu, však mohla princezna sehrát tradičnější roli.

Davy následovaly Paula všude, očekávaly od něj, že každou chvíli vydá nějaké hlubokomyslné prohlášení. Shromažďovaly se už před palácem.

Irulán, dokonale majestátní, vystoupala bez potřeby doprovodu po leštěných schodech z náměstí na místo, kde na prvním odpočívadle stál Paul. Stilgar zůstal u paty schodiště a vzhlížel nahoru k panovnickému páru. Irulán nasadila veškerou imperiální hrdost, jaké byla schopna, zaujala místo po Paulově boku a svědomitě se do něj zavěsila. „Povolal jsi mě, můj manželi?“ Působila nesmírně ostražitě, vzteklá ze vší té zkázy, kterou kolem sebe viděla.

„Potřeboval jsem tě tady. Je to nejspíš naposled, kdy uvidíš Kaitan.“

„Tohle už není můj Kaitan.“ Rozhlédla se kolem paláce, očividně nedokázala srovnat si to, co viděla, s tím, co si pamatovala. „Toto je znásilněná a oloupená mrtvola města, které kdysi bývalo největším mezi všemi. Nikdy už nebude stejné.“

Paul nemohl její prohlášení popřít. „Kamkoli Muad'Dib přijde, nic už není stejné. Nenapsala jsi to tak ve své knize?“

„Napsala jsem historii, kterou jsi mi vyprávěl. Samozřejmě podle vlastní interpretace.“

Ukázal k davu. „A tady ten příběh pokračuje.“

Paul už předtím vydal instrukce Kaleffovi a Orlopovi, vyznamenal je zvláštní poctou. Na jeho znamení mladíci vyklusali po schodech a zamávali dlouhými prapory jeho bojových sil: zeleno-bílými, zeleno-černými. Paul hleděl na moře tváří dole, zatímco výkřiky zesílily do ohlušující vřavy a pak zeslábly až do ticha, plného očekávání.

„Toto je Kaitan a já *jsem* imperátor.“ Stiskl Irulán ruku a ona zírala s nehybným výrazem kupředu. Oba dva znali důvod, proč tu musí být. „Ale jsem mnohem víc než jen následník padišáha imperátora Shaddama Corrina IV. Jsem Muad'Dib a jsem jiný než veškerá síla, jakou kdy galaxie viděla.“

Za nimi začal oheň zachvacovat imperiální palác. Od daní bojovníci na jeho rozkaz založili požár na desítkách míst uvnitř té rozlehlé stavby. Toto viděl ve svých vizích a bránil se tomu, ale zároveň v tom viděl i závazek, mocný nástroj symboliky. Tyto požáry alespoň vyhoří rychle.

Většina šlechtických rodů neměla Shaddama a jeho výstřelky nijak v lásce. Teď se budou bát Paula Muad'Diba. Zničení Kaitanu by mělo pro zbytek landsraadu znamenat tak velký otřes, aby se podrobil, zastavil nutnost dalšího džihádu, než se rozšíří dál. Povzdechl si. Hrůzné vize mu prozradily, že nic nedokáže zabránit opakování fanatické války, kterou spustil, na mnoha dalších planetách. Měl jen omezené možnosti volby, které se v dlouhém, předlouhém měřítku projeví jako nejvýhodnější.

Ach, to nesmírné břemeno, které mu leží na ramenou! Jen on prohlédne skrz oponu krveprolití, bolesti a smutku. Jak ho bude lidstvo nenávidět... ale alespoň *přežije*, aby ho mohlo nenávidět.

Davy v hrůze pozorovaly, jak plameny začínají polykat obří palác. Požár nabíral na síle a na jasu a Paul stál a přihlížel z okraje toho pekla.

Irulán se vedle něj zachvěla. „Toto ti nikdy neodpustím, Paule *Atreide*. Corrinové ti to nikdy neodpustí.“ Dotala ještě něco, ale její slova se utopila v ryku davu a v praskání rozrůstajícího se požáru.

Naklonil se k ní a s nesmírnou lítostí řekl: „Nežádal jsem nikoho o odpuštění.“ Pak se Muad'Dib znovu obrátil k davu a zvolal, zatímco oheň dál sílil: „Tento palác je symbol starého režimu. Stejně jako všechno ostatní z úpadkového starého Impéria musí být smeten. Kaitan už víc není hlavní město. Teď je naším hlavním městem *Duna*. A já nařizuji, aby se v Arrakénu postavil nový palác, který zastíní i ta největší díla všech předchozích vládců.“

Ohlédl se přes rameno a viděl, jak se dědictví Shaddama IV. mění v plameny a kouř. Stavba nového paláce si vyžádá veliké oběti, nesrovnatelnou pracovní sílu a nepředstavitelné bohatství.

Přesto vůbec nepochyboval o tom, že se jeho impozantní vize splní.

Pravidla existují, lidé však neustále nacházejí cesty, jak je obejít. Se zákony je to stejné. Pravý vůdce musí takové věci chápat a být připraven využít každé situace.

IMPERÁTOR ELROOD IX.,
Rozjímání o úspěchu

Shaddam Corrino zíral na tvář, která na něj hleděla ze zlatě orámovaného zrcadla, a všímal si jasných známek věku nad rámec svých skutečných let. Jeho otci, supovitému Elroodovi IX., bylo sto padesát sedm let, když ho Shaddam s Fenringem konečně otrávil.

Nejsem ani z poloviny tak starý!

Věk s sebou nesl slabost. Ještě před pár lety měl mezi zrzavými snad pár šedých vlasů, i když jich nebylo tolik, aby si jich všímal. Ale od vyhnání na tento bezútěšný svět začala být ta šed' mnohem nápadnější. Možná to způsobilo nějaké znečištění vzduchu nebo vody. Zvažoval, že si bude vlasy barvit, ale nemohl se rozhodnout, jestli by tak vypadal silnější, nebo jen ješitný.

V dobách, kdy byl ještě padišáhem imperátorem, se Shaddam pyšnil mladistvým vzhledem a energií. Měl u dvora mnoho konkubín a po smrti Anirul několik otravných manželek. Naneštěstí to všechno bylo pryč a on si připadal, jako by z něj vysáli většinu života. Teď se cítil unaven už jen z toho, že viděl vrásky ve vlastní tváři. Ani melanž mu nedokázala prodloužit život navěky, možná ani ne dost dlouho na to, aby znovu získal

Lví trůn. Avšak do vyhnanství ho doprovodily jeho čtyři dcery a ty mu porodí vnuky, i kdyby to Irulán neudělala. Rod Corrinů v každém případě přežije.

Nějaký atreidský drzoun si troufá nazývat se imperátorem!

Bál se, že se Irulán stane jednou z nich, i když si její roli nemohl být jistý. Stal se z ní zasvěcenec, jenž by mu mohl pomoci, nebo ochotný spolupracovník, který zradil vlastního otce? Je rukojmí? Proč by nevylepšila způsob života vlastní rodiny? A ta zatracená kniha, kterou sepsala, ta oslavuje „hrdinský“ život Paula Muad'Diba Atreida! Dokonce i čarodějky z toho byly celé pryč.

Na tom nezáleží. Nedokázal si představit, že by vláda toho uzurpátora mohla přetrvat, je-li takhle založená na náboženských nesmyslech a na primitivním fanatismu. Landsraad to nestrpí, a i když se mnoho šlechticů už shrbilo, zbytek bude držet pohromadě. Brzy ho povolají zpátky na trůn, aby znovu nastolil pořádek. Víc než deset tisíc let historie a jednaosmdesát imperátorů z řad Corrinů od konce Služebnického džihádu, galaktická říše, zahrnující nesčetné hvězdné soustavy... a teď je poražena těmi prostými pouštními lidmi, kteří si dosud říkají *kmeny*! Byl z toho znechucený. Od Zlatého věku k době temna během jediné vlády.

A já trčím zde, vládnu planetě, kterou nikdo nechce.

Shaddam odešel od zrcadla a vlastního neuspokojivého obrazu a přesunul se k velikému falešnému oknu s výhledem, vysílaným z vnějších snímačů. Saluská obloha byla bledě oranžová, posetá tmavými siluetami mrchožroutů, neustále pátrajících po slabší kořisti.

Podmínky v této části planety měly vylepšit satelity řízení počasí, ale ovládání klimatu se nedařilo. Na počátku krátké sezony růstu, kdy rostliny a stromy začínaly nabízet skvrnky zeleně, satelity vypověděly službu. Než se opravily, hrůzné bouře zničily sadbu a téměř znemožnily další budovatelské práce.

Shaddam za své bývalé vlády udržoval na této planetě drsné podmínky z vlastních důvodů. Salusa Secundus byla vězeňský svět Corrinů, pusté místo, rebelové a odsou-

zenci se tu třídili podle schopnosti přežít v tvrdých podmínkách. Víc než šedesát procent jich tehdy umíralo, kdežto ti silnější se stávali kandidáty imperátorových hrůzných elitních jednotek, domněle neporazitelných sardaukarů. Na rozdíl od nepřipravených vězňů, kteří sem byli odkládáni, měl dnes Shaddam vybavení, zásoby, sluhy, rodinu a dokonce i kontingent oddaných vojáků. Salusa však pro něj byla stejně vězením.

Paul Atreides ani zdaleka neuspíšil zúrodnění tohoto světa, jak slíbil, naopak se zdálo, že systémy pozastavuje. Čekal snad, že Shaddam zůstane se ztenčující skupinkou potenciálních vojáků z řad zocelených přeživších z vězeňské populace... nebo jen chtěl, aby zostuzený imperátor pár let trpěl?

Shaddam se právě dozvěděl, že jeho dlouholetý oddaný komoří Beely Ridondo byl na Muad'Dibově dvoře popraven jen proto, že žádal, aby ten fanatický nový imperátor dodržel slovo. Shaddam stejně nečekal, že ten risk vyjde, protože už nevěřil, že nový uzurpátor má nějakou čest. Už když fremenská lůza smetla jeho tábor na pláni Arrakénu a přinutila padišáha imperátora přijmout podmínky kapitulace, tvrdil ten povýšenec, že „Muad'Dib“ není vázán sliby, které dal „Paul Atreides“ – jako by to byli dva různí lidé!

Jak příhodné.

A teď se Shaddam navíc dozvídal, že ti fanatičtí fremeni dobyli Kaitan. Barbaři vyplnili jeho nádherné hlavní město!

Vážně se ode mě čeká, že tady budu spokojen, zatímco celá galaxie blázní?

Ještě horší bylo, že neustále přicházely jakési výnosy, slova formulovaná jako z nějaké náboženské parodie, která se vytvořila kolem Muad'Diba, všechno podepsáno jistým nadutým funkcionářem jménem Korba.

Fremenský velitel mi dává rozkazy!

To byla těžká urážka. Až lidé ochutnají Muad'Dibovo přišerné krveprolití, uvítají Shaddamův návrat s písněmi na rtech a růžemi. Shaddam si přísahal, že nasadí intriky, kanly nebo otevřenou vraždu, zničí své nepřátele

jednoho po druhém. Ale dosud neviděl žádnou příležitost.

Shaddam v uplynulém roce podnikal kroky, jak přelstít své vzdálené věznitele. Jeho sardaukarští velitelé vytipovali mezi ostřílenou vězeňskou populací muže se znalostmi mechaniky a vynálezce. Přiměl je pustit se do práce na vybudování nového města, které by přežilo rozmarný krutého počasí. Někteří z nich byli ostřílení kriminálníci – vrahové, pašeráci, zloději – jiní byli na planetu odsunuti z politických důvodů, někteří rodem Corrinů, mnohem víc ale Muad'Dibem. Těm mužům šlo jen o to, že dostali nabídnuty lepší životní podmínky, a rádi teď pracovali pro Shaddama.

Jeho nové hlavní město teď obklopovaly tři velké hromady odpadků a stavební sutě, každá z nich převyšovala nejvyšší prozatímní budovy. Nařídil týmům hledačů sbírat materiál z celé planety, zabavovat ho z jiných vězeňských táborů a několika prastarých, ale mohutných trossek, které přežily dávný atomový útok. Projekt regenerace však přinášel jen žalostné výsledky.

Velká městská kupole ještě nebyla uzavřena, ale nakonec se budou uvnitř v řízeném prostředí pěstovat rostliny. Shaddam si v mele stavebního ruchu připadal jako správce veliké skládky, schraňující materiál na vybudování chudinské čtvrti. Ani jeho nejlepší snahy nevyústily v nic lepšího než v bledou imitaci velikého imperiálního paláce na Kaitanu.

Jeho soukromá rezidence byla opevněná stavba uvnitř zaklenutého města, která se stále ještě budovala. Díky takzvané štedrosti Muad'Diba bylo sídlo honosně zařízeno starožitnostmi Corrinů, ručně vyráběnými koberečky z Kaitanu a dalšími věcmi, přemístěnými sem z imperiálního paláce. Vzácné rodinné klenoty – posměšná připomínka věcí, o které přišel. Měl veškerý svůj královský šat, dokonce i osobní zbraně. Zvláště, trochu jako políček do tváře, působilo, že mu jeho „dobrodinci“ poslali dokonce kontejner plný jeho dětských hraček včetně vyčpaného saluského býka.

Několik samostatných, ale spojitelných pevností hosti-

lo členy jeho rodiny a hlavní poradce, kteří ho doprovodili do exilu. Shaddamovo soukromé útočiště se podstatně lišilo od ostatních. Bylo zdaleka největší a disponovalo vlastním suspenzorovým systémem, který stavbě umožňoval vznést se nad vyprahlou saluskou krajinu a přímo pozorovat její stav. Dávalo mu to alespoň iluzi mobility.

Imperátor by neměl žebrať o přežití. Dotkl se čidla na zdi a nahradil falešné okno měnicími se obrazy Kaitanu – to elektronické umělecké dílo mu dovolili si ponechat. *Jsou ke mně tak laskaví.*

Obrátil se a uviděl ve dveřích důstojníka, oděného v šedém úboru sardaukarů se stříbrným a zlatým lemováním. Plukovník-bašár, postarší, ale mohutně stavěný muž, držel v jedné ruce černou přilbici a druhou salutoval. Tvář měl drsnou a ošlehanou, jakoby vymodelovanou na Saluse, kde se spoustu let cvičil a sloužil. „Povolal jste mě, pane?“

Shaddam rád viděl jednoho ze svých neochvějně věrných velitelů. „Ano, bašáre Garone. Mám pro tebe důležitý úkol.“

Zum Garon kdysi vedl všechny legie Shaddamových sardaukarů, ale nyní z té kdysi velkolepé bojové síly zbylo jen torzo – pár tisíc sardaukarů, které mu povolil Paul Atreides. Garonovi zacukaly koutky, zatímco čekal, až bude jeho pán pokračovat.

Shaddam přistoupil k psacímu stolu a vytáhl z něj zdobený nůž se zlatou rukojetí, vykládanou klenoty. „Tyran Muad'Dib a jeho fanatikové ignorují pravidla diplomacie a slušnosti. Ti z nás, kteří touží po civilizaci a stabilitě, musí opominout naše rozdíly. Nemohu to všechno dělat sám.“ Poplácával si plochou čepele do dlaně, pak podal zbraň bašárovi rukojetí napřed. „Najdi mého drahého přítele Hasimira Fenringa a řekni mu, jak moc teď potřebuji jeho pomoc. Opustil nás jen před několika měsíci, takže se nestačil nikde pevně usadit. Dej mu ten nůž jako dárek ode mě. Pochopí ten význam.“

Garon si vzal nůž. Často se zdálo, že velitel sardaukarů za svou kamennou fasádou skrývá záplavu emocí.

Shaddam dodal: „Nemluvil jsem s ním od té doby, kdy odjel z tohoto exilu – na rozdíl ode mě tu byl dobro-

volně. Chci, aby ses ho zeptal na jeho drahou ženu a na dítě. Páni, tomu děcku už teď budou tři roky! A rozhodně mu připomeň, že se má dcera Wensicia právě provdala za jeho bratrance Dalaka Zor-Fenringa. Přítel to možná ještě neví.“

Přinutil se k úsměvu, pokusil se spolknout hořkost v hrdle. Tolik drobných porážek! V exilu se nenabízely žádné jiné vyhlídky na zasnoubení, a tak Shaddam po Hasimirově odjezdu zařídil, aby se prostřední dcera Wensicia provdala za bratrance hraběte. Tajně doufal, že to přítel z dětství ocení a vrátí se k němu. Jak moc mu Fenring chyběl! Shaddam byl přesvědčen, že jejich dlouhé přátelství vyváží roztržku. Corrino a Fenring byli po většinu života nerozlučně spojení. Doufal, že brzy bude na cestě vnouče a upevní ta pouta.

Garon si odkašlal. „Hrabě Fenring možná nebude snadno k nalezení, pane.“

„Odkdy velitel sardaukarů uhýbá před obtížným úkolem?“

„Nikdy, pane. Udělám, co bude v mých silách.“

Je lehčí cizí kulturu odsoudit než ji pochopit. Máme sklon nahlížet na věci filtrem vlastních rasových a kulturních předsudků. Jsme schopni se z nich vymanit? A pokud ano, jsme schopni pochopit?

VÝŇATEK ZE ZPRÁVY BENE GESSERITU
O GALAKTICKÝCH SÍDLECH

Hrabě Hasimir Fenring se za své práce pro Shaddama IV. setkal s mnoha nezvyklými rasami, ale Bene Tleilax posouvali veškeré definice lidství. Prostřednictvím genetické manipulace přejala vládnoucí kasta tleilaxanských Pánů úmyslně zvláštní fyzické znaky – pátravá očka, ostré zuby a kradmý způsob pohybu, jako by byli neustále na pozoru před lovci. Ostatní příslušníci jejich rasy byli vyšší a vypadali jako běžní lidé, ale v jejich zvrácené společnosti představovali ti hlodavčí muži nejvyšší z tleilaxanských kast.

A on si teď se svou rodinou mezi nimi vybudoval domov.

Hrabě a jeho žena Margot cítili, že sem nezapadají, ale snažili se to ignorovat. Kráčeli po stezce podél jezera ve městě Thalidei, kde jim tleilaxanští Páni povolili pobyt. Za vršky střech viděl Fenring vysokou opevněnou zeď, která obkružovala průmyslový komplex, postavený na okraji odporného mrtvého jezera, téměř vnitrozemského moře. Místní lidé považovali znečištění, směsi chemikálií a neobvyklé organické reakce za *možnosti*, experimentální směsici, plodící zajímavé sloučeniny k odčerpávání a testování.

Na rozdíl od posvátného města Bandalongu sem směli cizinci, přesto však Tleilaxané stále přijímali rozsáhlá opatření, aby Fenringovy izolovali. Před mnoha budovami z hladkých stěn byla vidět bezpečnostní snímací zařízení, která koupala vchody perleťově třpytivým světlem a blokovala průchod bezvěrcům. V Thalidei se prováděly některé z nejdůležitějších tleilaxanských programů, včetně složitých a tajemných procesů pokřivení jistých kandidátů na mentaty. Fenring si přísahal, že dřív nebo později osobně odhalí podrobnosti.

Jen měsíc poté, kdy Paul Atreides poslal sesazeného imperátora na Salusu Secundus, si Fenring uvědomil, že nesnese společný exil se Shaddamem a jeho depresivními naříkavými náladami. Ti dva se neustále hádali, až si hrabě nakonec zařídil odjezd. Obával se, že pokud by byl nucen zůstat déle, ještě by svého dlouholetého přítele zabil, a tuto vraždu by spáchal zvláště nerad.

Na hraběte Fenringa se nařízení Muad'Diba o exilu přímo nevztahovalo, a tak snadno vyklouzl ze Salusy. Mohl se inkognito volně pohybovat z planety na planetu, ale Tleilaxanům, s nimiž už dříve spolupracoval, svou identitu otevřeně přiznal. Margot měla předrahou dcerušku a Salusa Secundus nebylo dobré prostředí pro její výchovu. Hrabě si místo toho vybral Tleilax, nečekaný úkryt – relativně bezpečné, nenápadné místo, kde mohli mimo dohled dceru cvičit a učit. Tleilaxané byli dost protivní, ale věděli, jak udržet tajemství. Sami jich rozhodně měli spousty.

Mnohou laskavost si od nich Fenring získal nárážkami na nebezpečné znalosti, které získal za svých předchozích jednání s Tleilaxany – a které by se daly snadno zveřejnit, pokud by se mu přihodila nějaká újma. Tleilaxané jen s mírným reptáním dovolili Fenringovým zůstat na planetě a rodina plánovala, že se tu zdrží několik let. Doopravdy sem ale nezapadli. Byli *póvindá*.

„Podívej se na ty muže, jak postávají na rozích ulic a nic nedělají,“ poznamenala Margot tiše. „Kde jsou ženy?“

„To jsou muži horních kast,“ odpověděl Fenring. „Považují se, hmmm, za *oprávněné* nic nedělat. Mě by to ale docela nudilo.“

„Nikdy jsem tu neviděla žádnou ženu, ani z nižší kasty, ani dívenku.“ Lady Margot se pronikavým pohledem rozhlédla kolem. Oba dva měli podezření, že Tleilaxané drží své ženy ve skrytu jako otrokyně nebo jako experimenty.

„Má drahá, jsi bez diskuse, hmmm, ta nejkrásnější žena v Thalidei.“

„Uvádíš mě do rozpaků, lásko.“ Vlepila mu rychlý polibek na tvář a šla dál, neustále ve střehu. Margot byla vždycky dobře vybavena skrytými zbraněmi a nacházela se v prvotřídní bojové kondici. Manželé nikdy nedovolili, aby jejich malá dcera zůstala byt' jen na chvíli nestřežená.

Oba manželé na sobě velice záviseli, zároveň si ale vzájemně nenarušovali svá soukromá území. Fenring se dokonce smířil s nutností, že Margot počala dítě s Feydem-Rauthou Harkonnenem. Byla to jen služba. Když se hrabě před desítkami let rozhodl ke sňatku se Ctihodnou matkou, přijal jistě věci za samozřejmost.

Malá Marie se teď nacházela o několik bloků dál v jejich bytě, hlídala ji nadaná žena, kterou Margot získala od Sesterstva – akolytka jménem Tonia Obregah-Xo, která sloužila jako chůva, učitelka a oddaná osobní strážkyně dítěte. Fenring byl sice přesvědčen, že benegesseritská chůva je i špeh a posílá zprávy o vývoji malé Marie na Wallach IX, na druhé straně ale věděl, že by pozorná Obregah-Xo za dívenku položila život. Sesterstvo chtělo její rodokmen pro vlastní účely.

Větrík se obrátil a zanesl část pachu špinavého jezera zpátky nad volné vody. Rybářské traulery prohrabávaly usazeninu a lovily zajímavé mutace těch několika druhů mořského života, který přežil ve znečištěném prostředí. Každou chvíli bylo vidět, jak se daleko od pobřeží vynořují z vody velká chapadla, ale žádná z tleilaxanských lodí se neodvážila do takových hloubek a tajemný tvor nebyl nikdy chycen ani popsán.

Tovární linky dodávaly čerstvý sliz ze dna jezera do záchytných nádrží a separačních tanků, v nichž se brodili Tleilaxané nižších kast v kombinézách a sbírali chemické sloučeniny. Kolem kroužili černí racci a pokřikovali na tu špínu. Jeřáby zvedaly pletiva pokrytá chaluhami z růstových roztoků v mělčinách.

Hrabě a lady Margot se dostali na dohled bílé osmipatrové budovy – osmička, to bylo pro tuto pověřčivou rasu posvátné číslo. „Hmmm, mistr Ereboam mi nejprve nechtěl dovolit, abych tě sem přivedl, má drahá, ale nakonec souhlasil. Dokonce se rozhodl, že nám ukáže něco speciálního.“

„Snad jsem si na tu příležitost měla vzít slavnostní šaty,“ poznamenala s jasným sarkasmem.

„Buď milá, Margot. Já vím, že to dokážeš. Neurážej našeho hostitele.“

„Dosud jsem to neudělala.“ Vykouzlila na tváři úsměv. „Ale všechno je jednou poprvé.“ Vzala ho pod paží a kráčeli směrem k budově.

Tleilaxanský doktor na ně čekal u bezpečnostního pole klenutého hlavního vchodu do zařízení. Kapsy tradičního bílého laboratorního pláště se mu nadouvaly, jako by byly naplněny tajemstvím. Mistr Ereboam měl mléčně bílou kůži a vlasy a špičatou kozí bradku – nečekaný albín v rase, která byla běžně šedé pleti a černovlasá – rozčilující dědičná náhoda mezi genetickými experty.

Ereboam zvolal bodře: „Mí pozorovatelé hlásí, že jste sem podnikli dlouhou cestu. Průchod uličkami by vám zkrátil cestu přinejmenším o pět minut.“

„Já nemám rád uličky,“ prohlásil Fenring. *Příliš stínů a příležitostí k útoku ze zálohy.*

„Dobře, přijímám vaši omluvu.“ Doktor Ereboam poplácal Fenringa po zádech, netypicky pro obvykle rezervované Tleilaxany. Margot si vůbec nevšímal, stejně jako jindy. Provedl je bezpečnostním polem a chodbou do místnosti bez oken, kde stáli vysocí štíhlí muži, obrácení k nim zády. V souladu s typickou tleilaxanskou prudností na sobě měli všichni tenké kombinézy. Fenring po-

chyboval o tom, jestli se Páni někdy *sami na sebe* vůbec podívají, když jsou nazí.

Muži se společně obrátili a Fenring se stejně jako Margot rozesmál. Muži byli různého věku, ale všichni vypadali stejně – všechno to byly duplikáty Pitera de Vriese, pokřiveného mentata barona Harkonnena. Zírali před sebe očima zapadlými v úzkých tvářích.

Původního de Vriese zabila na Kaitanu čarodějka Mohiamová. Baronovi pak sloužil ghola tohoto mentata a ten údajně zemřel na Arrakis spolu se zajatým vévodou Letem Atreidem při záhadném spuštění jedovatého plynu.

„Gholové?“ zeptal se Fenring. „Proč je jich tolik?“

„Baron Vladimír Harkonnen měl u nás stálou objednávku, aby bylo několik exemplářů vždy připraveno k dodání. Proces růstu a pokřivení vyžaduje značný čas.“

„Baron je už rok mrtev,“ upozornila Margot.

Ereboam se na ni zamračil, teprve pak se uráčil odpovědět. „Ano, a proto už nejsou komerčně využitelní. Kontaktovali jsme další šlechtické rody a pokoušeli se je někam prodat, ale baronovi se podařilo pověst toho člověka pošpinit. Tolik vyplývaného času a zdrojů, a teď byla ta linie přerušena. Mohou posloužit alespoň jako experimentální objekty pro nový nervový plyn. Dívejte se. Proto jsem vás sem přivedl.“

Gholové de Vriese společně nasadili stejný mučivý výraz a chytili se za hlavy. Jako by to měli nacvičeno, popadali jeden za druhým na zem. Stupeň jejich reakce závisel na síle jedu, kterému byli vystaveni. Všichni začali blábolit dlouhé řady prvočísel a tabulky zbytečných faktů. Fenring si vyměnil zmatený pohled s manželkou.

„Ten nový jed je prodejný vražedný nástroj,“ vysvětloval Ereboam. „Jak rozkošné: myšlenky jim vybuchnou v hlavách. Brzy se všichni zblázní, ale to je pouhý vedlejší účinek, jakkoli to může být zajímavé. Naším základním cílem u této látky je smrt.“

Z úst, z uší a z nosů se jim začala řinout hustá krev a sliz. Některé oběti ječely, jiné fňukaly.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Paul z Duny***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.